

BIBLICKÉ ÚKOLY

2. čtvrtletí 1981

JEŽÍŠ KRISTUS — CESTA

Ú V O D

Židé často uvažovali o předivných Božích cestách, kterými je vedl Hospodin. Starozákonní spisy se zmiňují o připravené Boží cestě spásy, přesto však lid Starého zákona nebyl připraven tuto cestu uznat a přijmout tak, jak ji Pán připravil v Ježíši Kristu. Dokonce ani ti, které Pán Ježíš sám povolal za své následovníky, tuto cestu nechápali. Učedník Tomáš svou otázkou, podnítil jedno z nejdůležitějších poselství, jaké kdy Pán Ježíš vyslovil: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne“ (Jan 14,6). Proti rozšířenému názoru, že do nebe vede mnoho cest, věříme v pravdivost Ježíšových slov, že se bez něj k Bohu nikdo nedostane, ať by měl vlastní cestu jakkoli dobře připravenou.

Co mýnil Spasitel, když řekl: „Já jsem cesta...“? Zřejmě chtěl ujistit tápající, malověrné a pochybující učedníky, že ve spletnosti cest k Bohu a při hledání východiska ze zmatku každodenního života, jenom On vede spolehlivě k cíli všechny, které povolává k sobě. Jenom On zná úskalí a různá nebezpečí na cestě života i na cestě k Bohu, a proto se nám nabízí, že nás po-

vede, abychom nezabloudili, neodbočili a nezahynuli. On sám je tou jedinou, pravou a živou cestou.

V Ježíši Kristu zosobněná cesta spásy znamená jeho život, jeho dílo, jeho učení, evangelium, které přinesl. K té cestě patří i jeho smrt, jeho příklad, dar Ducha svatého a jeho přímělná a zástupná služba.

Kéž nám Pán při studiu těchto úkolů pomůže, abychom Ježíše Krista jako Spasitele a jedinou cestu nejen poznali, ale abychom touto cestou i šli a k Bohu došli.

Dar ducha

Zákl. verš: Skut 2,33

Kristovo nanebevstoupení bylo pro učedníky znamením, že obdrží zaslíbené požehnání. Měli na ně čekat a jen po jeho obdržení měli začít pracovat. Když Kristus prošel branami nebes, byl slavnostně korunován. Po ukončení tohoto aktu sestoupil na učedníky v hojné míře Duch svatý. Kristus byl skutečně oslaven slávou, kterou měl u Otce od věčnosti. Vylitím Ducha o letnicích nebesa prohlásila, že Vykupitel převzal svůj královský úřad. Podle svého slibu poslal Kristus svým následovníkům Ducha svatého na znamení, že jako kněz a král převzal všechnu moc na nebi i na zemi.

V daru Ducha svatého dal Ježíš člověku nejvyšší dobro, jaké bylo možno dát. Duch byl dán jako síla působící znovuzrození, bez které by Kristova oběť byla bezvýznamná. Hříchu bylo možno odolat a přemoci ho jen mocným působením třetí božské osoby, která měla přijít v plnosti božské moci. Duch dělá účinným to, co vykonal Vykupitel světa. Duch očišťuje srdce. Skrze Ducha se věřící stává účastníkem božské přirozenosti. Kristus dal svého Ducha jako božskou moc na přemožení všech dědičných i získaných sklonů ke zlému a prostřednictvím Ducha propůjčuje církvi svůj vlastní charakter.

1. „Pošlu ho k vám“

Jaké jedinečné zaslíbení dal Pán Ježíš svým učedníkům ještě před svou smrtí? Jan 14,16.17

Pán Ježíš věděl, že po jeho odchodu se jeho učedníci budou cítit osamoceni, opuštěni. Pokud byl s nimi, obra-

celi se k němu se svými problémy a starostmi. Když byli unaveni a přetíženi, zval je často k sobě. Předvídal jejich budoucí osamělost a potřebu útěchy, a proto jim slíbil svého Ducha. Duch svatý má být pro ně průvodcem a utěшитelem, jinak nebudou moci následovat svého milovaného Pána tam, kam brzy odejde. Krátce před svým nanebevstoupením Pán Ježíš znova ujistil své učedníky, že jim pošle Ducha svatého.

Proč bylo pro učedníky lépe, aby Pán Ježíš od nich odešel? Jan 16,7

Duch svatý je Kristův zástupce. Není vázán lidskou přirozeností a není na ní závislý. Jako člověk nemohl být Kristus osobně přítomný všude. Bylo proto nutné, aby odešel k Otci a poslal na zem svého zástupce, Ducha svatého. Skrze Ducha svatého může být Spasitel mezi všemi lidmi bez rozdílu. V tomto smyslu jim měl být blíž, než kdyby nebyl vstoupil na nebesa.

2. Naplnění letnic

Co čteme o okolnostech, při kterých byl seslán Duch svatý? Skut 2,1.4

Na čekající a modlící se učedníky sestoupil Duch svatý v plnosti. Naplnil jejich srdce. Bůh se tím mocně zjevil své církvi. Pod vlivem Ducha svatého bylo slyšet slova pokání a vyznání spojené s děkováním za odpuštění hříchů.

Kristus vstal v den, kdy byl Pánu předkládán snopek prvotin. Byl to den, který následoval po první sobotě nekvašených chlebů. Za padesát dní na to byly letnice. Kristus se učedníkům zjevoval čtyřicet dní po zmrtvýchvstání, potom vstoupil na nebesa. Od nanebevstoupení Páně do vylití Ducha svatého uplynulo tedy 10 dní, které věřící prožili na modlitbách a zkoumali svá srdce.

Kterou nebeskou událost potvrzovalo vylití Ducha svatého? Skut 2,33

Letnice neznamenaají počátek působení Ducha svatého.

Po svém odchodu na nebesa Ježíš svěřil správu své církve Duchu svatému, a to až do svého slavného druhého příchodu. Letnice znamenaly spíše uvedení Ježíše na pravici Boží v nebesích, kde zaujal své původní postavení u Otce, které měl před svým vtělením. Znamenají také začátek jeho velekněžské služby. V důsledku toho dostali jeho následovníci plnost moci Ducha.

3. Bude usvědčovat svět

Jaké poslání má Duch svatý na světě podle slov Pána Ježíše? Jan 16,8

Duch svatý přesvědčuje o hříchu. Když se hříšník odvezdá oživujícímu vlivu Ducha, pak bude přiveden ku pokání a pozná důležitost poslušnosti Božích požadavků.

Co jediné nám zprostředkovává Kristovu spravedlnost, abychom obstáli před Božím soudem? Gal 5,5

Skrze Ducha svatého lidé dostávají dar spravedlnosti. V tom spočívá rozdíl mezi neúčinnou spravedlností, kterou člověk hledá skrze vlastní skutky a účinnou spravedlností, která přichází skrze víru. Na první spravedlnosti nemá Duch svatý žádný podíl, protože je to úsilí čisté lidské, a tudíž nezávislé na Boží milosti.

4. „Uvede vás do veškeré pravdy“

Kolik pravdy je nám Duch svatý ochoten zjevit? Jan 16,12.13

Bůh stvořil člověka s potřebou poznat pravdu. Protože jen On nás vysvobozuje z otroctví bludu, polopravd, lží a hříchu. Teprve když nás Duch svatý uvede do všeliké pravdy, pak dokážeme překročit vlastní přirozenou omezenost. Duch nám pomůže překročit i bariéru času, a my budeme moci poznat budoucnost, protože nám oznámí, „co má přijít“.

Co patří k dílu Ducha svatého? Jan 14,26

Duch v nás působí tím, že nám připomíná vzácné prav-

dy plánu vykoupení. Kdyby zde nebyl Duch, zapomněli bychom na tyto pravdy a Boží zaslíbení by pro nás ztratila význam. Naše srdce jsou potěšena obdivem Ježíše a jeho lásky, takže toužíme zvěstovat jiným jistotu, která osvěcuje naši mysl.

5. „On mne oslaví“

O čem měl svědčit Duch pravdy? Jan 15,26

Duch se stále snaží usměrnit pozornost lidí na velkou oběť, která byla přinesena na golgotském kříži. Snaží se světu odhalit Boží lásku a odkrýt drahocenné věci v Písmu.

Jaký význam má svědectví Ducha svatého o Kristu? Jan 16,14

Duch svatý oslaví Krista zjevením jeho majestátu a slávy a odhalením tajemství plánu spasení. Kristus o Duchu řekl: „On mne oslaví“. Tak jako Kristus oslavil Otce zjevením jeho lásky, tak Duch měl oslavit Krista zjevením jeho milosti světu. V lidech má být obnoven Boží obraz. V dokonalosti charakteru Božího lidu jde o čest Boží i Kristovu.

6. Vedení Duchem

Duch svatý má být ustavičně přítomen v životě věřících. Budme pozornější k tomu, že Utěšitel má být s námi. Kdybychom si tuto pravdu zcela přisvojili, nikdy bychom se necítili sami.

Které dílo Ducha svatého je zřejmé na Božích dětech? Řím 8,14

Slovem „vedení bývají“ je naznačena trvalá činnost. Vedení Duchem neznamená nějaké chvilkové hnutí, ale stálý vliv. Božími dětmi nejsou ti, na které Duch Boží působí jenom příležitostně a kteří se jenom někdy podvolí jeho moci. Bůh uznává za své děti jenom ty, kdo se nechají vést jeho Duchem trvale.

Co říká Pán Ježíš o trvalém působení Ducha svatého?
Jan 14,16.17b

Kristus slíbil, že božský vliv má provázet jeho následovníky až do konce. Proč proto netoužíme po daru Ducha, který nám může zprostředkovat Boží moc? Hovořme o něm, prosme o něj a kažme o něm. Bůh nám dá svého Ducha svatého ochotněji, než rodiče dávají dary svým dětem.

2. úkol — dne 11. dubna 1981

Kristus jediná cesta k Bohu

Zákl. verš: Jan 14,6

Dnes je rozšířen nesprávný náboženský názor, že k Bohu vede mnoho cest. Podle tohoto názoru stačí člověku upřímnost, na volbě cesty ani tak nezáleží, protože nakonec všichni lidé dojdou ke stejnému cíli. Takový recept spásy se lidem sice líbí, ale není to recept pravdivý.

Duch svatý, který podle Kristova zaslíbení nás má uvést do „každé pravdy“, usměřňuje nás z našich různých cest a cestiček k Ježíši, který o sobě řekl: „Já jsem ta cesta“. Křesťanství jako víra i jako cesta života závisí na charakteru a osobě svého zakladatele, Ježíše Krista. Mnohé texty Písma potvrzují jeho výrok: „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

Věčný život podle Božího zaslíbení patří tedy těm, kteří věří v Krista jako svého jediného zachránce a kteří jsou ochotni jít i úzkou cestou u vědomí, že je to cesta svatá a pravá, cesta Boží.

1. Všichni se odchýlili

Jaké obvinění se podle slov apoštola vztahuje na každého člověka? Řím 3,10–12

Člověk byl původně obdařen ušlechtilými schopnostmi a vyrovnaným duchem. Byl vyrovnanou bytostí a žil v souladu s Bohem. Měl čisté myšlenky a svaté úmysly. Nepslušnost však zvrátila tyto schopnosti, a lásku vystřídalo sobectví. Přestoupením Boží vůle přirozenost člověka tak zeslábla, že z vlastních sil nemohl odolati moci zla. Satan člověka zotročil, takže by člověk navždy zůstal otrokem, kdyby Bůh nezasáhl zvláštním způsobem.

Která smutná zkušenost je po pádu do hříchu zkušeností všech lidí? Iz 53,6

Člověk po pádu do hříchu už nenalézá radost ze svatosti a chtěl se ukrýt před Boží přítomností. Tak je to dodnes s neznovuzrozeným člověkem. Nežije v souladu s Bohem a ve společenství s ním nenachází žádnou radost. Hříšník by nemohl být šťasten v Boží přítomnosti a utíkal by ze společnosti svatých bytostí. I kdyby do nebe směl vstoupit, neměl by z toho radost. Duch nesobecké lásky, který tam vládne, by nenašel v srdci hříšníka žádný ohlas.

Jakou prosbu vyjádřil žalmista? Žalm 119,176

2. Z nebe až na naši zemi

Kterým jedinečným způsobem je už ve Starém zákoně znázorněna cesta spásy v Kristu? 1 Moj 28,12.13

Duch svatý se snažil vystihnout různými podobnostmi tuto pravdu a objasnit ji lidem, kteří touží zbavit se tíhy vin. Když Jákob zhřešil tím, že oklamal Ezaua a utíkal z otcovského domu, tížilo ho vědomí viny. V nočním vidění uzřel zvláštní světlo. Zdálo se mu, že vidí žebřík vedoucí ze země až vzhůru k branám nebeským a že po něm sestupují a vystupují Boží andělé. Ve slávě nebes slyšel božský hlas útěchy a naděje. Jákobovi bylo

ukázáno, co potřeboval a po čem toužil — byl to Spasitel. Radostně a vděčně se díval na zjevenou cestu, na které se jako hříšník může spojit s Bohem. Tajemný žebřík ve snu představoval Krista jako jediné spojení mezi Bohem a člověkem.

Na co poukazoval později sám Spasitel v rozhovoru s Natanaelem? Jan 1,52

Odpadnutím se člověk Bohu odcizil. Země byla odloučena od nebe. Vzniklá propast znemožnila jakékoliv spojení. Skrze Krista je však země znovu spojena s nebesy. Svými zásluhami Kristus překlenul propast, kterou způsobil hřích, takže sloužící andělé mohou být ve styku s člověkem. Kristus spojuje padlého člověka v jeho slabosti a nemohoucnosti se zdrojem nekonečné moci.

3. Není jiné cesty

Jak shrnul Pán Ježíš svým učedníkům záměr svého poslání? Jan 14,6.9

Ježíšovo poslání lze shrnout slovy: přišel zjevit Otce. On sám byl dokonalým zjevením Otce. Hřích způsobil hlubokou propast nevědomosti a nedůvěry mezi Bohem a člověkem. Ježíš přišel postavit most, přes který vede cesta zpátky k Bohu. Ve skutečnosti byl on sám tím mostem. On je cesta, po které se k Bohu vracíme, a jiné cesty není: „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“

Jaké svědectví vydal zástupu o letnicích Duchem svatým inspirovaný apoštol Petr? Skut 4,12

Není mnoho cest vedoucích do nebe. Nikdo si nemůže zvolit vlastní cestu. Kristus praví: „Já jsem cesta...“ Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ Od chvíle, kdy bylo poprvé kázáno evangelium, kdy v ráji bylo oznámeno, že semeno ženy potře hadovi hlavu, byl Kristus vyzdvižen jako cesta, pravda a život. Byl cestou, když žil Adam, i když Ábel obětoval Bohu krev zabitého beránka, představující krev Vykupitele. Kristus byl cestou, na

níž byli spasení patriarchové a proroci. Kristus je jedinou cestou, po níž můžeme přijít k Bohu.

4. Nová a živá cesta

Jak se jmenuje dílo Kristovo a jeho smrt v epištole k Židům? Žid 10,19.20

Plánem spasení nám Kristus otevřel cestu, v které se uskutečňuje původní záměr s člověkem. Je to cesta nová a živá, cesta spojení s Kristem. Nová je proto, že jsme vstoupili do nového vztahu, a živá proto, že Kristova moc je živou skutečností ve zkušenosti znovuzrozeného křesťana. Tato cesta vyžaduje stále živé spojení s Kristem, má-li to být zdravá zkušenost.

Které čtyři požadavky uvádí Písmo, jimž se musí podřídit každý, kdo chce vstoupit na „novou a živou cestu“? Žid 10,22.23

Čtyři předpoklady této skutečnosti jsou jednoduché a jasné:

1. „Pravé srdce“, tj. víra a upřímné pohnutky;
2. „plná jistota víry“, tj. úplná důvěra a spolehnutí;
3. „očistěné srdce od svědomí zlého“, tj. čisté svědomí proto, že jsme smířeni s Bohem a se svými bližními, kterým jsme ublížili. Jsme upřímně připraveni splnit všechno, co Bůh od nás požaduje;
4. „umyté tělo čistou vodou“, znamená podrobit se vnějšimu znamení vnitřní obnovy, tj. křtu.

5. „To je ta cesta“

Jakou cestu předvídal pro Boží lid prorok Izaiáš? Iz 30,21b

Kristova cesta je cestou odpuštění, štěstí a jistoty. Není to cesta trápení, viny, zármutku, osamělosti, pochybnosti, úzkosti a ztrápenosti. Mnozí učitelé a filozofové se snaží ukázat na různé dobré cesty, ale Kristus je jedinou cestou a jen on nás může uschopnit, abychom po ní

šli. Vykoupí nás od zděděných náklonností, od hříšných návyků a bloudění srdce.

Jaký je vlastně význam obrazného rčení „Kristus je cesta“?

Obrazné rčení „cesta“, vztahující se na Krista, znamená všechno to, co Kristus učinil pro spásu člověka od chvíle, kdy přišel na naši zemi až po poslední přímluvu u Otce v zájmu hříšníka. Cestou je jeho učení, evangelium, které přinesl; cestou je jeho spravedlivý život, jeho smrt, dědictví, které získal, příklad, který zanechal. Cestou je trvalý dar jeho Ducha, jeho posvěcení a věčné vykoupení. Cestou je jeho zástupná a přímluvná služba u Otce v nebi. Kristova cesta nám přináší naději, a tím se liší od cesty jiných velkých myslitelů.

6. Cesta věčnosti

Čím se vyznačuje cesta Boží spravedlnosti? Jan 14,21; 15,10—14

Moderní člověk se nerad smiřuje s myšlenkou, že by se měl podřídit nějakému příkazu, ať už lidskému nebo božskému. Nejraději by žil nevázaně. Tento postoj je jen moderní překlad satanova pokušení, kterým kdysi ovlivnil Adama a Evu v zahradě Eden. Je to lstivý projev ducha odboje a neposlušnosti, kterým se satan vyznačoval už od začátku.

Jakou cestu předvidal prorok Izaiáš vykoupeným? Iz 35,8

Podmínka věčného života je dnes stejná jako na počátku — dokonalá poslušnost Božího zákona, dokonalá spravedlnost v Ježíši Kristu.

Kristus dosáhl zde na zemi spravedlivý charakter nikoli pro sebe, protože jeho charakter byl čistý a bezúhonný, ale pro padlé lidstvo. Nabízí člověku svůj charakter; stačí ho jen přijmout. Jakmile hříšník lituje své hříchy, uvěří v Krista a snaží se žít v souladu s Božím zákonem, dostává se mu Kristovy spravedlnosti a jeho jméno je

zaznamenáno do knihy života. Stává se Božím dítětem, členem královské rodiny.

Oč smíme prosit se žalmistou? Žalm 86,11; 139,23—24

3. úkol — dne 18. dubna 1981

Spasitelné pozvání

Zákl. verš: Mat 11,28.29

Tato slova útěchy pronesl Ježíš k zástupu, který ho provázal. Spasitel pravil, že toliko skrze něho mohou lidé poznat Boha. Mluvil o svých učednících jako o lidech, jimž se dostalo známosti o nebeských věcech. Nikoho však nenechal v nejistotě, zda není vyloučen z jeho péče a lásky. Všichni, kdož pracují a jsou přetíženi, smějí přijít k němu. Tatáž Boží síla, která působí v přírodě, působí i na lidská srdce a probouzí v nich nevýslovnou touhu po něčem, co nemají. Duch Boží je nabádá, aby hledali to, co jedině může přinést pokoj a odpočinek — Kristovu milost, radost ze svatosti. Viditelně i neviditelně se náš Spasitel stále snaží odvrátit pozornost lidí od neuspokojivých hříšných radovánek k nekonečným požehnáním, která v něm mohou získat. Všem, kteří se marně snaží uhasit žízeň z děravých cisteren tohoto světa, říká Písmo: „Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.“

I. „Pojďte“

Kterým pozváním oslovuje Pán Ježíš každého člověka?
Mat 11,28

Na otázku unaveného, hříchem ubitého a stísněného srdce je zde odpověď v nejkrásnějším pozvání, jaké kdy lid-

ské ucho slyšelo. Toto pozvání dokáže přijmout i taková víra, která by byla malá jako „hořčičné zrno“.

Jaké ujistění platí všem, kteří přicházejí k Pánu Ježíši? Jan 6,37

Řecký tvar slovesa „přijít“ naznačuje, že nejde o jednorázový příchod, ale o opakované přicházení, o důsledný životní návyk. Takové trvalé přicházení je založeno na důvěře a víře. Víra totiž předchází kterémukoli skutku, protože jen na základě víry se dostáváme do pravého vztahu k Bohu. Pán Ježíš zaslubuje, že nikoho od sebe neodpudí. Na jeho zaslíbení se můžeme bezpečně spolehnout. Přijímá jiné, přijme i nás.

2. „Ke mně“

Proč máme podle slov apoštola Jana přijít ke Kristu? 1 Jan 5,11.12

Kristus je zdrojem věčného života. V tom je jeho jedinečnost a absolutnost. Jednorozený Syn Boží znamená jedinečnou příležitost pro všechny, kteří v tomto údolí smrti doopravdy touží po věčném životě a neodmítnou pozvání Boží lásky. Přijmout toto pozvání znamená začátek věčného života.

Proč je pro naši spásu nutno přijít k Božímu Synu? Jan 14,6

V Ježíši Kristu nás zve sám Bůh na cestu spravedlnosti. V Synu nám nabízí život sám Otec. Kristus je jediná cesta, jediná pravda a jediný pravý život. Kdo věří v Syna, má život z Boha. Učedníci tomu uvěřili a svědčili o tom i tváří v tvář smrti. Víra ve vzkříšeného Ježíše se nezalekla utrpení, pohany, muk, ba ani smrti, protože žila z neochvějného přesvědčení, že zapečetěné dveře hrobu, které Kristus otevřel, už nikdo víc nezavře.

Kterou pravdu platnou až dodnes vyslovil ap. Petr? Sk 4,12

Jaké pevné svědectví vydal ap. Pavel? 2 Tim 1,12

3. „Všichni“

Která slova Pán a Ježíše nás přesvědčují, že Bůh má zájem o spasení všech lidí? Jan 3,16

Byla by to smutná skutečnost, kdybychom četli pouze „všichni se odvrátili“, „všichni zhřešili“, „všichni jsou ztraceni, všichni potřebují spasení, a kdyby ještě mocněji neznělo ujištění o Boží milosti, že všichni mohou být spaseni. Kristus zemřel za všechny a pro všechny. Proto zve všechny hříšné a zbloudilé. Chce přijmout všechny a vítá všechny.

Co splnil Pán Ježíš tím, že „trpěl za branou“? Žid 13,12

Kristus trpěl za branami Jeruzaléma, protože Golgota byla za branami města. Tím se nám naznačuje, že zemřel nejen za Židy, ale za všechny lidi. Padlému světu se zvěstuje, že je jeho vykupitelem a nabízí jim svou spásu.

Kterým svědectvím nás o tom ujišťuje apoštol Pavel? 1 Tim 2,4—6

4. „Kteří jste obtíženi břemeny“

Těmito slovy Kristus oslovuje každého člověka. Ať si to už uvědomujeme nebo ne, všichni jsme unaveni a obtíženi. Všichni lidé klesají pod tíhou, kterou může odstranit jen Kristus. Nejtěžší břemeno, které neseme, je břemeno hříchu. Kdybychom toto břemeno měli nést sami, určitě bychom pod ním klesli. Proto na naše místo nastupuje Ježíš.

Kdo jediný může podle slov Starého zákona nést břemeno našich vin a hříchů? Iz 53,6

„Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.“ Nese břímě naší viny. Chce sejmout náklad z našich unavených ramen. Nabízí nám odpočinek. Chce také nést břímě starostí a strastí. Vyzývá nás, abychom všechnu svou starost vložili na něj, neboť o nás pečuje.

Náš starší Bratr je u trůnu věčnosti. Vidí každou duši, jež k němu obrací svou tvář jako ke Spasiteli. Zná ze zkušenosti, jaké slabosti na člověka doléhají, jaké jsou naše potřeby a v čem jsme pokoušeni, neboť byl ve všem pokoušen jako my.

Jaké ujištění máme v tomto ohledu v Žalmu 145,14?

5. „Vezměte na sebe mé jho“

Všechny, kteří byli vysvobozeni z otrocké služby hříchu, volá Ježíš do služby k sobě. Říká jim: „Vezměte jho mé na sebe“. Jho je nástrojem služby. Dobytek dostává jho pro práci a jho je tu nutné, aby dobytek mohl pracovat výkonněji. Tímto obrazem nás Kristus učí, že jsme povoláni do služby až do konce života. Máme vzít na sebe jeho jho, abychom s ním směli spolupracovat.

Jaké jho nesl ochotně k Boží slávě sám Pán Ježíš? Žalm 40,9; Jan 6,38

Kristus sám jako člověk nese jho služby. Láska k Bohu, horlivost pro jeho slávu a láska k padlému lidstvu přivedly Ježíše na zemi, aby trpěl a zemřel. Tato moc řídila jeho život. A Ježíš nás vyzývá, abychom i my přijali tuto zásadu. Co píše o „jhu“ Božích přikázání apoštol Jan? 1 Jan 5,3

Jhem, které zavazuje k službě, je zákon Boží. Velký zákon lásky, zjevený v ráji, zvěstovaný na Sinaji a v nové smlouvě vepsaný do srdce, spojuje člověka s vůlí Boží. Kdybychom mohli hovět svým vlastním choutkám a jednat podle vlastní vůle, upadli bychom do satanových osidel a získali bychom jeho vlastnosti. Proto nás Bůh omezuje svou vůlí, svrchovanou, ušlechtilou a vznešenou. Chce, abychom se trpělivě a moudře ujali povinností služby.

6. „Naleznete svým duším odpočinutí“

Jakou radu nám dává Pán Ježíš? Mat 6,33.34

Ustavičný shon stravuje životní síly. Náš Pán od nás žádá, abychom odložili toto zotročující jho. Vyzývá nás, abychom přijali jeho jho; praví: „Mé jho je prospěšné a břímě lehké.“ Nabádá nás, abychom nejprve hledali království Boží a spravedlnost Boží. Slibuje, že všechny věci, které potřebujeme pro tento život, nám budou přidány. Kdo je utrápený, je slepý a nevidí do budoucna. Náš nebeský Otec se o nás dovede postarat tisícerými způsoby, o nichž nemáme ani ponětí.

Jaké zaslíbení chce Pán splnit u svého lidu? 2 Moj 33,14

Ti, kteří Krista berou za slovo a svěří se jeho péči, najdou pokoj a odpočinek. Nic na světě je nezarmoutí, když je Ježíš potěšuje svou přítomností. V dokonalém odevzdání je dokonalý odpočinek. Jestli skrze Krista dojdeme odpočinku, začíná nám nebe už zde. Když jeho pozvání přijmeme, pak pro nás začíná život věčný. Nebe je ustavičné přibližování se Bohu skrze Krista.

Jaká pravdivá slova zaznamenal Jan na ostrově Patmos o pozvaných do Božího království? Zjev 19,9

4. úkol — dne 25. dubna 1981

„Z hlubin bezedných tě volám“

Zákl. verš: Žalm 130,1—3

Tento výkřik žalmisty byl často opakován lidmi unavenými a obtíženými hříchem. Propast, kterou vytvořil hřích mezi Bohem a člověkem, nelze překlenout z lidské strany a lidským úsilím. Kristus obnovil spojení mezi Bohem a člověkem. Jeho kříž je vrcholným zjevením Boží lásky. Jen ve světle této lásky získáváme správnou představu o člověku, tedy sami o sobě. Zjevení Boha a po-

chopení vlastní existence patří v Písmu k sobě. Nebylo Božího zjevení, při kterém by se ve zvláštním světle neobjevila i podstata člověka. A naopak, člověku správně neporozumíme, jestli bychom mu chtěli porozumět bez Boha.

Významný myslitel, Páscal, to výstižně vyjádřil: „Poznání Boha bez poznání vlastní ubohosti vede k pýšce. Poznání vlastní ubohosti bez poznání Boha vede k zoufalství. Poznání Ježíše Krista vytváří střed, protože v něm poznáváme Boha i svou ubohost. Ježíš Kristus je Bůh, ke kterému se přibližujeme bez pýchy a před kterým se koříme bez zoufalství.“

Poznání sebe sama znamená poznat se v podobě hříšníka a nedokonalého člověka. Znamená to pochopit, že člověk stojí před Bohem.

1. V zrcadle Boží lásky

Jediný paprsek Boží slávy, jediný záblesk Kristovy čistoty, který nás pronikne, zjeví každou poskvrnu a nečistotu a obnaží nedostatky lidského charakteru. Vynáší na světlo neposvěcené touhy, nevěrnost srdce a nečistotu rtů. Hříšník poznává své špatné skutky a jeho duch je zasažen pronikavým pohledem Ducha Božího. Při pohledu na čistý a neposkvrněný charakter Ježíše Krista člověk nenávidí své hříchy.

O co se postaral Bůh ve své neskonale milosti, aby člověk mohl poznat svůj skutečný stav? Jan 16,8

Má-li být někdo spasen, musí nejprve poznat, že je hříšníkem. Nikdo si neřádá pomoc od Spasitele, pakli si neuvědomujeme nutnost této pomoci. Jednou z našich největších potřeb je osobní přesvědčení, že jsme hříšní. Člověk to sám od sebe nepozná. Posláním Ducha svatého je přesvědčovat lidi o hříchu. Duch svatý je nejen Utěšitel, on nás především přesvědčuje o hříchu. Utěшитelem se stává pro ty, kteří se smířili s Bohem na základě vyznání svých hříchů.

K jakému bolestnému vyznání dospěl žalmista z podnětu Ducha Božího a o co prosil? Žalm 51,5.11.13

Boží láska je zdrojem každé zdravé pohnutky. Jenom ona může podnítit v srdci odpor vůči hříchu. Každé uvědomění si vlastní hříšnosti je důkazem působení Božího Ducha v našem srdci.

2. „Dělám to, co nenávidím“

K jakému poznání dochází člověk s apoštolem Pavlem, když se měří Božím měřítkem spravedlnosti? Řím 7,15.19

Má-li hříšník poznat svou vinu, musí svůj charakter měřit Božím měřítkem spravedlnosti. Ono je zrcadlem, které ukazuje dokonalost spravedlivého charakteru a pomáhá člověku poznat vlastní nedostatky. V Kristově blízkosti si člověk uvědomuje svou hříšnost i porušenost všech vztahů vůči bližním a ke světu vůbec.

Je z toho stavu nějaká výjimka? Řím 3,23; Izai 64,6

Tomuto obvinění nijak neujdeme. Jsme pokolení hříšníků. Sklon ke hříchu na nás přechází jako dědictví. Rodíme se v něm. Taková je naše přirozenost. Zdělali jsme ji jako odkaz našeho praotce Adama, protože skrze „neposlušnost jednoho člověka se mnozí stali hříšní“.

3. „Jak ubohý jsem to člověk!“

K jakému závěru dospěl apoštol Pavel v epištole k Římanům? Řím 7,24

Člověk poznává duchovní podstatu zákona. Hřích se mu jeví v pravé ohyzdnosti a jeho domýšlivost zaukává. Výchova, vzdělání, úsili člověka má svůj význam, ale zde je všechno bezmocné. Hříšný člověk je odloučen od Boha a svou vinu odstranit nedokáže. Představa, že stačí rozvinout to dobré, co je v člověku od přirozenosti, je osudným klamem. Když člověk touží po čistotě a spravedlnosti, na kterou z vlastních sil nestačí, ohlédá se po pomoci a zvolá: „Jak ubohý jsem to člověk!“

Kterou příčinu tohoto stavu uvádí apoštol? Řím 3,7
Člověk sám od sebe nemůže odolat moci zla. Musí to být Boží moc, která mu dá sílu ovládnout zlé vášně. Pavel se přesvědčil o marnosti člověka snažícího se vlastní silou o spravedlnost.

4. „Kdo mne vytrhne z tohoto těla smrti?“

Jaká neodvratná skutečnost děsila apoštola Pavla, že dospěl k tak žalostnému výkřiku? Řím 6,23a

Apoštol Pavel si byl vědom, že odplata za hřích je smrt. Hříšnost pochopíme jen ve světle kříže. Když lidé tvrdí, že Bůh je příliš dobrý, než aby zavrhl hříšníka, ať se podívají na Golgotu. Člověk nemohl být jinak spasen, protože bez této oběti by lidstvo neuniklo moci hříchu, lidé by se nestali znovu účastníky duchovního života. Právě proto Kristus trpěl místo hříšníka. Laska, utrpení a smrt Syna Božího svědčí o rozsahu hříchu a o tom, že bez odevzdání se Kristu není naděje na vyšší život.

Jakou pravdu řekl Spasitel Nikodémovi, když šlo o otázku života a smrti? Jan 3,3

„Neuvidět království Boží“ znamená propadnout smrti časné i věčné. Smrt je odplata za hřích, zatímco věčný život je dar Boží milosti v Kristu Ježíši.

5. „Bože, buď milostiv mně hříšnému“

Jak znázornil Pán Ježíš možnost spásy každého kajícího hříšníka a současně upozornil na beznadějnost samospravedlivých? Luk 18,10—14

Dříve než najdeme odpuštění a pokoj, musíme poznat sami sebe a činit pokání. Farizeus necítil žádné usvědčení z hříchu. Duch svatý v něm nemohl působit. Kristus může spasit jen toho, kdo cítí, že je hříšník.

Pokud jsme na zemi, nejsme bezpečni před pokušením a nemůžeme si věřit. Nechtějme, aby upřímní lidé, kteří přijímají Spasitele, měli dojem, že jsou už bezpečni. To

by byl omyl. Setrvávejme v naději a ve víře, nezapomeňme však, že i jako Kristovi následovníci musíme stále bojovat s pokušením.

Bude se moci jednou někdo vylouvat, že neměl příležitost poznat se jako hříšník? Jan 1,9

Posláním Ducha svatého je usvědčovat člověka z hříchu, připomínat mu spravedlnost a soud. Snad jsme se i my utěšovali jako Nikodém, že jsme žili správně, že náš charakter je bezúhonný a domnívali jsme se, že se před Bohem nemusíme pokořit jako nějaký obyčejný hříšník. Ale když nás osvítl Kristovo světlo, poznáme, jak jsme nečistí, poznáme i pohnutky sobectví, které poskvřňují každý skutek našeho života. Pak poznáme, že naše spravedlnost je opravdu jako roucho ohyzdné a že jenom krev Kristova nás může očistit od poskvřny hříchu.

6. „Co mám dělat“

Jakou otázku si klade Duchem svatým probuzené srdce, když ve světle Spasitelovy lásky poznává svou hříšnost? Skut 16,30

Poznáváte-li svou hříšnost, nečekejte, až se polepšíte. Mnozí se domnívají, že nejsou dost dobří, aby směli přijít ke Kristu. Domníváte se, že se polepšíte vlastním úsilím? Pomoci vám může jenom Bůh. Nečekejte na lepší příležitost nebo na světlejší povahu. Sami nemůžete učinit nic. Ke Kristu musíte přijít takoví, jací jste.

Jakým přirovnáním nám dává Pán Bůh poznat marnost snah polepšit se vlastním úsilím? Jer 13,23

Když vidíte rozsah hříchu, když se vidíte ve skutečném světle, nepoddávejte se zoufalství. Kristus přece přišel spasit hříšníky. Žádní pozemští rodiče nejsou trpělivější k chybám a omylům svých dětí, než je Pán Bůh k těm, které chce spasit. Nikdo neumí něžněji přesvědčovat hříšníka. Žádná lidská ústa neprosila marnotratného syna lépe než Bůh. Všechna jeho zaslíbení, všechna jeho va-

rovná napomenutí jsou dýcháním jeho nevyslovitelné lásky.

Na co musíme stále pamatovat? Žid 3,7.8; 2 Kor 6,2

5. úkol — dne 2. května 1981

Boží dar pokání

Zákl. verš: Řim 2,4

Pán Ježíš řekl: „Když budu povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.“ Kristus musí být hříšníkovi představen jako spasitel umírající za hříchy světa. Při pohledu na Beránka Božího poznáváme tajemství vykoupení a dobrotu Boží, která nás vede ku pokání. Kristus svou smrtí za hříšníky projevil nepochopitelnou lásku. Pohled hříšníka na tuto lásku obměkčuje jeho srdce, působí na mysl a vede ku pokání.

Každá snaha o nápravu podnětená upřímnou touhou ke správnému konání je projevem Kristovy přitažlivé moci v lidech. Působí na ně neznámý vliv, probouzí se v nich svědomí a jejich vnější život se mění. Hříšník sice může odolávat této lásce, může i vzdorovat Kristově přitažlivé moci, ale jestli se nebude úplně vzpírat, pak bude přitahován k Ježíši. Poznání plánu spasení ho přivede pod kříž, kde kajícím vyzná své hříchy, které Synu Božímu způsobily nevýslovná muka.

1. Spolehlivá odpověď

Jakou odpověď dal apoštol Petr zkormouceným posluchačům o letnicích? Skut 2,38

Pokání zahrnuje zármutek nad hříchem a odvrácení se od něho. Hříchu se nevzdáme, pokud nevidíme jeho hříš-

ný vliv. Pokud se od něj neodvrátíme srdcem, nenastane v životě žádná skutečná změna. Mnozí nechápou pravý význam pokání. Lituji, že hřešili, dokonce projevují i určitou nápravu v obavě, že za své nepravosti budou trpět. To však není pokání v biblickém smyslu. Nařikají spíše nad utrpením, než nad hříchy. Takový zármutek cítil i Ezau, když viděl, že navždy ztratil prvorozenství. Balám uznal svou vinu, když se ze strachu o život zděsil anděla, který se mu s vytaseným mečem postavil do cesty. Nebylo to však pravé pokání nad hříchem, žádná změna smýšlení, žádný odpor ke zlému.

2. Boží dobrota nás vede ku pokání

Jak chápal pokání apoštol Petr, když před veleradou vydával počet ze své víry? Skut 5,31

Právě zde se mnozí mohou mýlit, a tím se připravit o pomoc, kterou jim chce Kristus dát. Domnívají se, že ke Kristu nemohou přijít dřív, pokud nečinili pokání, a že pokání je přípravou na odpuštění jejich hříchů. Je pravda, že pokání jde před odpuštěním. Potřebu Spasitele si uvědomí jen zkroušené srdce. Musí však hříšník vyčkávat na pokání, aby mohl přijít k Ježíši? Má snad být neuskutečněné pokání nějakou překážkou mezi hříšníkem a Spasitelem?

Písmo neučí, že hříšník se musí nejdříve kát, aby mohl přijmout Kristovo pozvání: „Pojďte ke mně všichni.“ K pravému pokání vede jen moc vycházející z Krista. Právě tak jako bez Krista nám nemohou být odpuštěny hříchy, tak ani bez Ducha Kristova, který nám probouzí svědomí, nemůžeme činit pokání.

Co o tom říká apoštol Pavel? Řím 2,4

Může člověk činit pokání sám od sebe? Tak jako si nemůžeme sami odpustit, tak ani sami od sebe nemůžeme činit pokání. Slzy, lítost, rozhodnutí — to všechno jsou vlastnosti dané člověku Bohem. K tomu řadíme i odvrácení se od hříchu, a tím změnu života, který patří Bo-

hu. Kde je nějaká zásluha člověka, kterou by si mohl koupit spasení nebo kterou by se mohl Bohu zavděčit? Může ti nějaká oběť ve formě peněz pomoci do Božího království? Nemůže!

3. Potřeba pokání

Co řekl Pán Ježíš o pokání, když zvěstoval Boží evangelium v Galileji? Mar 1,14.15

Kdykoli se Pán Ježíš zastavil, aby navázal na kázání Jana Křtitele a zvěstoval blízkost Božího království, všude svým posluchačům připomínal, že čas milosti je jedinečnou příležitostí Božího navštívení a že je to čas ku pokání a k víře v evangelium.

Je pokání bezpodmínečně nutné k záchraně člověka? Luk 13,3

O pokání mluvíme jenom tenkrát, když stojí člověk obnažen před svatým Bohem a uvědomuje si, že celý jeho život neodpovídá původnímu Božímu záměru s člověkem, že je od základu porušen, plný hříchů a nepravosti, že je Bohu zcela odcizen a že toto nepřátelství vůči Stvořiteli ho neodvratně vede do záhuby a k zahynutí. Slyší nad sebou ortel smrti, uvědomuje si, že se sám zachránit nemůže, ohlédá se po zachránci a volá o pomoc. Dříve než si uvědomí potřebu záchrany a dříve než zavolá o pomoc, Bůh ve své neskonalé lásce ho oslovuje svým Duchem a přitahuje k sobě jako ke zdroji pomoci a záchrany.

4. Mezník na cestě spásy

Která Ježíšova slova o pokání platí dodnes? Jan 15,5b

Pokání jako jeden z důležitých mezníků na cestě spasení, je potvrzením toho, že Bůh hledá, nachází a chce zachránit to, co by zahynulo, nebýt milostivé věrnosti Boží. Tak jako se člověk neumí spasit sám, tak z vlastní síly nedokáže přiblížit se k Bohu, padnout mu k nohám,

přemoci pýchu vlastního srdce, vyznat svůj hřích a vinu a cele se změnit.

Po čem touží Pán Bůh podle slov apoštola Petra?
2 Petr 3,9

Tento text je potvrzením toho, že Bůh přitahuje všechny lidi k sobě, že existuje světlo, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět, že Ježíš zaplatil cenu za spásu celého světa a nejen za některé vyvolené.

I když jako hříšníci jsme odsouzeni zákonem, Kristus na základě své poslušnosti zákona odvolává se na zásluhy své spravedlnosti v zájmu kajícího člověka. Jestli chce hříšník získat Kristovu spravedlnost, pak musí poznat, že pokání v něm působí radikální změnu. Toto dílo pravdy musí začít v srdci a musí projevit svou moc v každé schopnosti člověka. To dokáže jen skrze Ježíše Krista.

5. Pokání a víra

Jaké svědectví vydává apoštol Pavel Židům i Řekům veřejně i soukromě? Skut 20,21

Pokání souvisí s vírou a je podstatně důležité pro spasení. Pavel zvěstoval pokání, protože bez pokání není spasení. Žádný hříšník, který nečiní pokání, nemůže v srdci věřit, že bude ospravedlněn. Oboje — víra i pokání — jsou Božími dary a úzce spolu souvisí. Jenom věřící srdce kajícně vyznává: „Pán můj a Bůh můj!“ Jen kající srdce vírou přijímá lék odpuštění a ospravedlnění. Člověk „ospravedlněný z víry“ smí trvale žít ze slitovné lásky Otcovy, jehož milost je nová každého jitra.

Je pokání zkušeností každodenní, nebo jednorázovou?
Žalm 1,1.2

Naše pokání má být každodenní, tak jako je Boží milosrdenství nové každého jitra, tak jako denně uvažujeme o Božím zákonu, o Boží lásce a milosti. Když to zanedbáme, pak na to zapomeneme právě tak, jako zapomenáme na své přátele, od kterých jsme delší dobu odloučení. Naše vědomí o Boží dobrotivosti a lásce roste podle to-

ho, jak o nich uvažujeme. Tak se bude při každé nové křesťanské zkušenosti prohlubovat i naše pokání.

Výstižná jsou v tomto smyslu slova reformátora dr. Martina Luthera: „Když náš Pán a Mistr, Ježíš Kristus, řekl: ‚Čiňte pokání‘, chtěl, aby celý život věřících byl pokáním.“

6. Zaslíbení kajícím

Jaký odkaz zanechal Pán těm, kteří k němu přistupují, aby činili pokání? Jan 6,37

Hříšník může činit pokání jen tehdy, když si uvědomuje velký čin Božího slitování a když Boží slovo nepadá ke hluchým uším a na kamenná srdce. Bůh se k nám nesklání pro naše pokání, ale Boží otevřená náruč, která přijímá hříšníka na své srdce, pokání umožňuje. Nedokázali bychom projevit lítost, kdyby nás Bůh v Ježíši Kristu nebyl ujistil, že nám rozumí, že s námi cítí a má lék i ob vaz na rány — slovo odpuštění. To všechno je nám nabídnuto zadarmo. Ježíš Kristus nám zprostředkoval přijetí u Otce. To byl první předpoklad pro naše pokání.

6. úkol — dne 9. května 1981

Jistota odpuštění

Zákl. verš: Žid 10,17

„Kříž stojí, i když se svět točí.“ Kristův kříž stojí jako znamení Boží dobroty, která hříšníka vede ku pokání a dává poznat Otcovu lásku. Ve světle kříže poznává ohavnost vlastních hříchů a palčivou trýzeň viny. Toto poznání v něm probouzí upřímnou touhu po čistotě srdce a obnově společenství s Bohem. Člověku se však někdy

zdá, že všechno musí zůstat jen při bolestném sebepoznání a že mu nebude odpuštěno.

Díky Pánu, že Bůh sám usměřňuje náš pohled na kříž, který ve zmatcích světa nejenom pevně stojí, ale který kromě poznání naší vlastní hříšnosti nám ukazuje velikost Božího odpuštění. Pod křížem poznáváme, že jen velký hřích a velká vina si vyžádaly tak nesmírnou oběť. Jen velká láska nebeského Otce tuto oběť ochotně přinesla, protože pro vykoupení lidstva nebylo jiné cesty.

1. „Odpusť nám naše viny“

Ze kterých textů Písma poznáváme, že za žalostný stav člověka a světa jsou odpovědny naše viny a nepravosti? Iz 64,6; Řím 3,23

Pisatelé Starého zákona nás přesvědčují, že před slávou Boží svatosti neobstojí nikdo. Proroci, které Bůh povolal, přistupovali k němu s bázni a s třesením. Uvědomovali si, že „všichni zhřešili a nemají slávy Boží“ a že „naše nepravosti jsou jako roucho ohyzdné“. Byli si vědomi toho, že mezi svatým Bohem a porušeným člověkem je hřích největší překážkou. „Hřích je přestoupení zákona“ a „odplata za hřích je smrt“. Všichni to cítíme, že je zde řeč o našem přestoupení Božího zákona, že Písmo myslí náš osobní hřích, a tedy že nad námi zní ortel smrti, ať už se nám to líbí, nebo ne.

Jakou osobní prosbu učil vyslovovat Pán Ježíš své učedníky? Mat 6,12a

Když si uvědomujeme, že jsme zhřešili a nemůžeme se modlit, tak to je právě chvíle, kdy se máme modlit. Můžeme být hluboce zahanbeni a pokořeni, ale musíme se modlit a věřit.

Odpuštění a smíření s Bohem přijímáme ne jako odměnu za své skutky. Hříšným lidem se to nedává jako odměna za jejich zásluhy, to je dar, který má svůj původ ve spravedlnosti Kristově.

2. Bez vylití krve není odpuštění

Který zákon týkající se odpuštění platil v minulosti a zůstane v platnosti až na věky? Žid 9,22

Odpuštění znamená odstranění, vymazání nebo přikrytí hříchů, tj. odpuštění překážek ke smíření. Smíření bývalo zpečetěno krví. Krev znamená život a vylití krve je obětováním života. Ve Starém zákonu byla krev odplatou za hřích. Na druhé straně zdůrazňovala Boží milosrdenství, kdy Pán místo života člověka přijímá v zastoupení krev obětních zvířat.

Mohla však doopravdy krev kozlů, telat a býků přikryt lidskou vinu? Žid 10,4

Mohl být člověk skutečně očištěn od svých hříchů náhradní krví těchto zvířat? Písmo říká, že to všechno se dělo „obrazně“ a věřícím Starého zákona připomínalo, že „když přijde plnost času, pošle Bůh svého Syna“.

3. „Beránek Boží“

Jaké svědectví vydal Jan Křtitel o zástupné oběti Boží? Jan 1,29

V každé oběti, v každém obřadu a posvátném úkonu kněze bylo naznačeno, že jen skrze Kristovu krev je možné odpuštění hříchů. Jak málo si uvědomujeme moc této významné pravdy! Jak zřídka přinášíme do našeho života tuto důležitou skutečnost, že existuje odpuštění pro ty nejmenší i pro ty největší viny.

Jaká prorocká slova se naplnila v oběti na kříži? Iz 53,5

Jak tuto skutečnost potvrdil apoštol Pavel? Ef 1,7

Svědkové víry pochopili, že na Golgotě umírá „Beránek Boží, který snímá hřích světa“ jako skutečná a jediné pravá oběť za lidské nepravosti na dokonalé shlazení našich hříchů, aby hříšník mohl žít smířen s Bohem.

4. „Otče, odpusť jim“

Jakou významnou prosbu vyslovil Pán Ježíš za ty, kteří ho ukřižovali? Luk 23,34

Kristovo výkupné dilo provždy zpečetilo věčnou smlouvu milosti. Bylo naplněním každé podmínky, kterou Bůh ustanovil, aby lidem mohl udělit štědře milost. Byla odstraněna každá překážka, která mařila příchod milosti, mílosrdenství a lásky i tomu nejhoršímu členu Adamova pokolení.

Jaký Boží odkaz platí i nám? Iz 55,7

Nezabývejte se v myšlenkách jen sami sebou. Myslete na Ježíše. On je ve své svatyni, a to ne sám, ale obklopen množstvím nebeských bytostí, které ochotně vykonávají rozkazy Páně. On jim přikazuje, aby šli a pomáhali tomu nejslabšímu věřícímu, který důvěřuje v Boha.

5. Odpuštění osvobozuje

Jaké ujištění o Boží lásce nám dává sílu k životu? Žid 8,12

Nemůžeme být osvobozeni od zla, jestliže neslyšíme a nepřijímáme hlas odpuštění. Ale hlas odpuštění musí být spojen s mocí, která proráží sílu zla. Ježíšův učedník netáhne za sebou břemeno minulosti. Odpuštění hříchů je plným osvobozením člověka.

Koho žalmista blahoslaví? Žalm 32,1

Žalmista a s ním i další věřící mohou ze zkušenosti potvrdit, že jen Boží odpuštění vede ke svobodě, která je výrazem pravého vztahu člověka k Bohu. Křesťan smí být plně svobodným člověkem.

6. Dokonalé odpuštění

Co se musí stát, když chceme, aby nám Pán splnil svá zaslíbení? 1 Jan 1,9

Bůh chce, abychom mu důvěřovali jako laskavému Ot-

ci, jenž nezapomíná na děti, které se k němu obracejí s důvěrou. K návratu patří pokání a vyznání. Výzva ku pokání je vlastně výzvou, abychom přijali Boží odpuštění. A přece jak těžko se odpoutáváme právě zde od nedůvěry. Jak se proti tomu bouří naše city a jak vzdorovitá je naše vůle! Kolik je v nás pýchy, přecitlivělosti a titanského vzdoru vystačit si na záchranu sám, tedy obejít se bez „ponižujícího“ odpuštění. Všechny tyto překážky musí být odstraněny, to všechno nás odlučuje od Boha.

Která prorocká slova výstižně vyjadřují smysl Nového zákona podepsaného krví Beránka Božího? Iz 1,18

Co dělá Pán Bůh — obrazně řečeno — s našimi hříchy? Mich 7,19; Žalm 103,12

Boží odpuštění je dokonalé, tak jako je dokonalý Bůh sám. Pán Ježíš nás zve, abychom přišli k němu tak, jací jsme, hříšní, bezmocní a malověrní. Jistě nám pomůže. Obdaří nás vírou, vzbudí v nás lítost i vyznání a dá se nám poznat jako slitovný Zachránce a nejlepší Přítel.

7. úkol — dne 16. května 1981

Ve škole víry

Zákl. verš: 1 Jan 5,4.5

Ve víře jsme všichni jako žáci, které povolávají už v dětství do školních lavic, aby jim vštěpovali pravé poznání a spolehlivé zásady, podle kterých se budou v životě řídit.

První učedníci byli v Kristově škole, aby se naučili abecedě víry, lásky a naděje. Podle jejich učení a ochoty srdcí závisel výsledek jejich budoucí práce a svědecké služby. Mistr je před svým odchodem poslal na svou vinici, která měla být dalším školením víry. Na jejich

úspěších bylo znát, že „s Ježíšem bývali“. Svět měl i na dalších generacích Kristových následovníků poznat, že jsou ze školy toho „tichého a pokorného“ a neochvějného Ježíše, který učil, „jako moc maje, a ne jako zákoníci“.

Pán nás zve, abychom se učili od něj, brali jeho jho a následovali ho, „kamkoli by šel“ a kamkoli by nás poslal. V dnešním úkolu se chceme učit o spásné víře, při které nejde jen o nějaký souhlas s pravdou. Jediná víra, která nám prospěje, je taková víra, která se přidržuje Krista jako osobního Spasitele, která si přivlastňuje jeho zásluhy. Mnozí si myslí, že víra je názor. Spásná víra je smlouva, již ti, kdož přijímají Krista, vcházejí do smluvního vztahu s Bohem. Pravá víra je život. Živá víra znamená vzrůst síly, naprostou důvěru, kterou se člověk stává vítězem.

1. Co je víra?

Jakou definici víry nacházíme v ep. Žid 11,1?

Víra člověku umožňuje, aby se pokládal za vlastníka toho, co mu bylo slíbeno. Jeho úplná důvěra v Boha, který mu zaslíbení dal, nepřipouští nějakou nejistotu o jejich naplnění v pravý čas. Víra tedy uschopňuje křesťana nejen dovolávat se zaslíbených požehnání, ale přijmout je a těšit se z nich už teď. Tak se zaslíbené dědictví stává přítomným vlastnictvím. Budoucí požehnání už není jenom snem, který se má v budoucnu naplnit, ale živou skutečností v přítomnosti. Oku víry se stává viditelným to, co je jinak neviditelné.

Jakou víru adresoval apoštol Pavel Korintským? 2 Kor 13,5

Když mluvíme o víře, musíme pamatovat na určitý rozdíl. Můžeme sice věřit, a přece to s pravou vírou nemusí mít nic společného. Boží existence, jeho moc, pravda jeho slova, to jsou skutečnosti, které ani satan se svými zástupy nepopře. To však není pravá víra. O pravé víře mluvíme tam, kde nejde jen o věření, že Bůh je, ale o pod-

řízení se vůli Boží, kde se srdce odevzdává Bohu a kde se láska na něj soustřeďuje. Taková víra přetvořuje srdce podle vůle Boží.

2. Původce a dokonavatel víry

V kom je podle slov Písma začátek, cesta i cíl naší víry a proč? Žid 12,2

Kristus je ústředním bodem plánu spasení a zdrojem milosti každého křesťana. On povolává padlé lidi z temnoty hříchu k slavnému světlu evangelia. On je to, který očisťuje od hříchu a uzpůsobuje lidi, aby se mohli stát syny a dcerami Božími. On je to, kdo je ospravedlňuje svou milostí na základě svého smíření na Golgotě. On je to, kdo je usměrňuje na cestu k nebesům.

Dílo ospravedlnění je jenom začátkem křesťanské zkušenosti. Nemáme zůstávat pouze na „základech pokání ze skutků mrtvých“, ale růst k dokonalosti. Máme se „roz-máhat v milosti a znalosti našeho Spasitele Jezukrista“ (2 Petr 3,18). Máme získávat vítězství nad hříchem. Náš charakter se má změnit. To je dílo Krista, který v nás přebývá, to je dílo posvěcení.

Kterou prosbou k Pánu Ježíši učedníci jasně naznačili, že on je alfou i omegou jejich víry a jaké poučení dostali? Luk 17,5.6

3. Význam víry

Jaký význam má víra pro naši každodenní duchovní zkušenost? 1 Jan 5,4.5

Víra je Bohem stanovená podmínka odpuštění, které Bůh hříšníkovi slíbil. Ne snad proto, že by ve víře samé byla nějaká spásná záslužnost, ale proto, že jenom víra se může chopit Kristových zásluh jako léku proti hříchu. Víra může předložit Kristovu dokonalou poslušnost místo hříšníkova přestoupení. Když hříšník uvěřil, že Kristus je jeho osobním Spasitelem, pak podle zaslíbení Bůh hří-

chy odpouští a člověka ospravedlňuje. Člověk si uvědomuje, že je ospravedlněn proto, že Kristus, jako jeho zástupce a zachránce zemřel místo něj a že je jeho smířením a spravedlností.

Kterou kapitolu Písma můžeme označit za „kapitolu víry“ a proč?

V 11. kapitole epistol y k Židům je psáno o těch, kteří vírou vykonali to, co člověk vlastním vypětím sil nedokáže. Ve jménech jako Ábel, Enoch, Noe, Abrahám, Izák, Jákob nebo Mojžíš nám Písmo nepředstavuje nějaké udatné hrdiny či nadlidsky dokonalé vzory. Naopak, z Písma se dovídáme, že to byli lidé všelijak porušení, křehcí, klesající, hříšní a „týmž bídám jako i my poddaní“ (Jak 5,17). Z milosti Boží byli tím, čím byli a milost Boží přinášela v nich ovoce víry.

4. Vzrůst víry

Co zprostředkuje spásnou víru podle apoštola Pavla? Řím 10,17

Která zkušenost Pána Ježíše nás ubezpečuje, že víra musí kotvit v Písmu? Mat 4,4

Ve své zkušenosti na poušti nám Pán Ježíš zjevuje svůj zdroj důvěry a síly. Od jeho nejútlejšího věku mu bylo Písmo Božím hlasem, který ho ujišťoval, že Bůh Abraháma, Izáka a Jákoba je i jeho osobním přítelem. Když poznáme moc Božího slova, nepodlehne kvůli jídlu satanovu našeptávání. Naši jedinou otázkou bude: jak zní Boží přikázání a jaké je jeho zaslíbení? Když to víme, budeme jich poslušni a budeme důvěřovat Božím zaslíbením.

Za co byl apoštol Pavel vděčný Bohu v případě věřících v Tesalonice? 2 Tes 1,3

Má-li víra růst, být silná a nepřemožitelná, musí se stále živit příslušným pokrmem — Božím slovem. Zanedbáváme-li studium Božího slova, naše víra slábne. Víra skutečněuje zázračnou změnu života, je podmínkou vy-

slyšení našich modliteb. Vírou přemáháme v sobě naši starou povahu a vírou přebývá Duch svatý v našich srdcích. Pakli je naše víra podvyživená pro nedostatečný pokrm ze slova Božího, pak bude celý náš duchovní život oslaben.

5. Víra před druhým příchodem Páně

Čím se budou vyznačovat dny před Kristovým příchodem? Luk 18,8; 2 Petr 3,3.4

Když Pán Ježíš kázal, lidé se k jeho zvěsti stavěli dvojitým způsobem: někteří v něj uvěřili, jiní ne. Proto Nový zákon dělí lidi na věřící a nevěřící. Toto dělení platí až po druhý příchod Páně.

Co radí Písmo těm, kteří očekávají Kristův příchod? Žid 10,35.37

Brzy uvidíme Toho, ke kterému se upíná celá naše naděje na věčný život. V jeho přítomnosti se všechny těžkosti a soužení tohoto života rozplynou. Hledme vzhůru, ať naše víra stále roste! Ať nás tato víra vede po úzké cestě až k branám Božího města do budoucí slávy, která patří vykoupeným.

K čemu nás uschopňuje štít víry? Ef 6,6

6. Splnění Božích zaslíbení

Jak se máme dívat na Boží zaslíbení? 1 Tes 2,13

Když ti, kteří Boha prosí a dožadují se jeho zaslíbení, nesplňují podmínky, pak Hospodina jen urážejí. Ve jménu Krista se sice dožadují splnění zaslíbení, ale nečiní to, co by svědčilo o jejich víře v Krista a lásce k němu. Prozkoumejme důkladně svou důvěru, kterou se blížíme k Bohu.

Kterým ujištěním Bůh potvrdil své zaslíbení? Mar 11, 24

Je Ježíš věrný? Myslí to tak, jak to řekl? Odpovězte zcela určitě: ano! Když jste se v tom utvrdili, dožadujte

se vírou každého jeho zaslíbení a přijměte požehnání. Smíte věřit, že Ježíš splní, co vám slíbil, i když byste se cítili nejslabšími z jeho dětí.

Co smíme připojit ke každé prosbě? Ef 5,20

Když prosíme o každý zaslíbený dar, pak máme věřit, že ho dostáváme a děkovat Bohu, že jsme ho už přijali. Nemusíme vyhledávat vnější důkazy požehnání. Dar je už v zaslíbení a my můžeme jít za svými povinnostmi v ujištění, že co Bůh slíbil, to i splní, a že dar, který už máme, se stane skutečností, až ho budeme nejvíce potřebovat.

8. úkol — dne 23. května 1981

Kristus — naše spravedlnost

Zákl. verš: Ef 2,8

Někdy slyšíme, jak lidé říkají: „Žiji čestně, plním povinnosti a jsem s každým zadobře. Proč by mne Pán Bůh nespasil?“ Jiní si myslí, že spasení si zaslouží zachováním desatera. To všechno je sice pěkné, když to děláme, ale nikdo se nemůže spasil svou čestností, dobrými skutky nebo poslušností Božích přikázání. Proč?

Apoštol Pavel odpovídá: „Milostí tedy jste spasení skrze víru. Spasení není z vás a z vašich skutků, je to Boží dar, takže se nikdo nemůže chlubit“ (Ef 2,8.9). Nejsme tedy spaseni tím, co my konáme pro Boha, ale tím, co Bůh vykonal pro nás v daru svého Syna na Golgotě a tím, co je ochoten vykonal pro nás, když uvěříme.

Řečeno jinak: dobré skutky, služba jiným a poslušnost nejsou prostředky spasení, ale spíše jeho ovo-

ce. Spasení je jen z milosti skrze víru. „Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí, vykoupením v Kristu Ježiši“ (Řím 3,23.24). „A nevstoupí tam nic nesvatého, ani ten, kdo se rouhá a lže (Zjev 21,27). Na základě těchto výroků vyvozujeme, že první věcí, kterou člověk musí udělat, je zbavit se hříchů. Desatero odsuzuje každého člověka v jeho přirozeném stavu jako hříšníka. Proto žádný člověk nemůže být ospravedlněn a obstát před Bohem na základě svých vlastních skutků.

1. „Jste spaseni z milosti“

Z kterých slov Nového zákona poznáváme, že do plánu vykoupění byli zahrnuti všichni lidé? Tit 2,11; 1 Tim 2,4

Boží milost je nabízena všem, jak to jasně vysvětluje ze slov Písma. Tato milost umožňuje věřícím obléknout neposkvrněné roucho Kristovy spravedlnosti. Zatímco se Ježíš přimlouvá za ty, kdož přijali jeho milost, obviňuje je satan před Bohem jako přestupníky. Ježíš neomlouvá jejich hříchy, nýbrž ukazuje na jejich lítost a na jejich víru a žádá pro ně odpuštění, ukazuje své raněné ruce před Otcem a svatými anděly a říká: znám je jménem. Vyrýl jsem je na dlaních svých rukou. „Oběti Boží duch zkroušený; srdcem skroušeným a potřeným, Bože, nezhrzíš.“ (Žalm 51,19) „A žalobci svého lidu praví: „Potresciž tě Hospodin, satane, potresciž tě, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zdalíž tento není jako hlavně vychvácená z ohně?“ (Zach 3,2) Kristus oděje své věrné svou spravedlností, aby je mohl představit svému Otci jako „církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokolí takového“. (Ef 5,27).

Co z cesty spasení zvlášť zdůrazňuje apoštol Pavel? Ef 2,4–8; 2 Kor 12,9

Slovo „milost“ se v Novém zákoně cituje asi stopade-

sátkrát a z toho v epištolách Pavlových na stotřicetkrát. Proto byl Pavel nazván „apoštolem milosti“.

2. „Skrze víru“

Z Boží strany jde o milost a ze strany člověka o víru. Víra přijímá dar Boží. Důvěřivá odevzdanost Bohu má pro nás spásný význam. Ne proto, že by nám sama mohla zabezpečit spasení, ale proto, že je nástrojem spasení.

Co pokládá apoštol Pavel za jedinou správnou cestu ospravedlnění? Gal 2,16

Víra je Boží dar; uplatnit ji však musíme sami. Víra je ruka, která přijímá Boží dary milosti a milosrdenství.

Čemu nás učí Abraháмова a Davidova zkušenost o Boží milosti a spravedlnosti v životě věřících? Řim 4,3–8

Vírou se může hříšník před Bohem odvolat na Kristovy zásluhy, a Pán připočte poslušnost svého Syna hříšníku. Bůh přijímá pokání věřícího člověka, odpouští mu, ospravedlňuje ho a zachází s ním jako se spravedlivým. Miluje ho, jako miluje svého Syna. Tak bývá víra počítána za spravedlnost a člověk, kterému bylo odpuštěno, přijímá milost.

3. „Ne sami ze sebe“

Z jakého důvodu si Bůh vyvolil Izraele za svůj lid? 5 Moj 7,7.8

Ve smyslu milosti jako osobního vztahu má iniciativu Bůh. Bůh miluje Izraele bez důvodně, bez jakýchkoli zásluh. Tim je vyvolení Izraele založeno na Boží milosti.

Jak získal Pavel poklad Kristovy spravedlnosti? Fil 3,8–10

Věřícím lidem hrozí dvojí nebezpečí: především můžeme velmi rychle zapomenout, že sami jsme bezmocní konat Boží vůli. Za druhé, že snadno propadneme před-

stavě, že při větším poznání a snaze vyhnout se zlu a konat spravedlnost, se naše úsilí rovná záslužnictví. Rychle zapomínáme, že všechny naše spravedlnosti jsou jako roucho ohydné.

Kolik lidí dosáhlo spravedlnosti vlastním úsilím? Řím 3,10–12

Nedomnívejme se, že nás naše vlastní důstojnost nebo zásluhy mohou zachránit. Naši jedinou nadějí je Kristova milost.

4. „Je to dar Boží“

Jak je člověk ospravedlněn podle slov apoštola Pavla? Řím 3,24

Myšlenka, že Kristova spravedlnost je nám připočtena ne pro naše zásluhy, ale jako dobrovolný dar Boží, je převzácná myšlenka. Nepřítel Boha i člověka nechce, aby se tato pravda zvěstovala jasně, protože ví, že jakmile ji lidé přijmou, jeho moc bude zlomena.

Jak je ještě jinak označen dar Boží spravedlnosti v Kristu? 2 Kor 9,15

Církev má být oděna rouchem čistým a musí být svatá a bez úhony. To je spravedlnost Kristova. Je to Kristův neposkvrněný charakter, který je skrze viru udělen všem, jenž ho přijali jako svého osobního Spasitele.

5. „Ne ze skutků“

Jak vysvětluje Pavel, že ostatky Izraele budou spaseny z milosti a ne ze skutků? Řím 11,6

Naše skutky nás nikdy nepřivedou ke spasení. Mnozí opustili spravedlnost z víry a uchýlili se ke spravedlnosti ze skutků, protože nepochopili jeden z nejmocnějších výroků Písma o ospravedlnění skrze víru. Pavel nám říká, abychom s bázni a třesením konali své spasení. Nemůžeme to dělat v naší síle. Výraz „s bázni a třesením“ varuje, abychom se nespolehali, že spásu můžeme získat

vlastním úsilím, ale abychom doufali v Boha, který pro nás učiní všechno, co slíbil.

Jakou spravedlnost Pán Ježíš neschvaluje? Mat 5,20

Spravedlnost zákoníků a farizeů spočívá na formálním lpění na liteře zákona. Kristus žádá proniknutí až k jádru zákona. Spravedlnost, kterou hlásal Kristus, předpokládá víru v Boha a živé spojení s ním. Pak pravá zbožnost povznese myšlenky a zušlechťí život. Tato spravedlnost je Božím darem.

6. „Aby se nikdo nechlubil“

Co vylučuje chválu? Řím 3,27

S Kristem bylo naloženo tak, jak my zasloužíme, a to proto, aby s námi mohlo být naloženo, jak on zasloužil. Byl odsouzen za naše hříchy, na nichž neměl podíl, a to proto, abychom mohli být očištěni jeho spravedlností, na níž jsme se nepodíleli. Podstoupil smrt, jež měla být naší smrtí, abychom mohli přijmout život, který byl jeho. Jeho ranami jsme uzdraveni.

Kterým zvláštním vychloubáním se provinili Židé podle Pavla? Řím 2,17.23

Protože všichni zhřešili a nikdo nemůže získat spravedlnost ze skutků zákona, jsou všichni lidé závislí na milosti Boží a nikdo nemá důvod se chlubit.

9. úkol — dne 30. května 1981

Nové stvoření

Zákl. verš: 2 Kor 5,17

Přechod člověka ze tmy do světla Božího, z marného obcování a z mrtvých skutků do života, z otroctví hříchu

do svobody dítek Božích není jen nějakou formální změnou a přizpůsobením se novým okolnostem. Kdo nepřeslechl Kristovo pozvání, kdo věří, že Bůh ho chce osvobodit z pochybností, tápání a sobecké služby, a kdo přijímá Boží odpuštění, ten smí slyšet slovo o novém stvoření, o nových věcech. Sem patří i jiné texty Písma, které mluví o novém člověku s masitým srdcem, místo kamenného, s novým smýšlením, s touhami po nových směrech na „nové zemi a novém nebi“.

1. Staré věci pomínuly

Co píše apoštol Pavel o přechodu od „starých věcí“ k novým? 2 Kor 5,17

Smyslem Božího daru víry, pokání, vyznání hříchů, odpuštění a ospravedlnění hříšníka je nový život v Kristu Ježíši. Přitom nám musí být jasné, že zde nejde o nějaké vylepšování starého člověka, částečnou změnu smýšlení, nebo obrácení „do jisté míry“, k čemu bychom snad s vypětím svých sil stačili.

Která překážka nového života musí být definitivně odstraněna? Mat 15,19

Lidské srdce je hříchem tak znečištěno, že ho vlastním úsilím nezměníme. Člověk odcizený Božímu životu jde vlastní cestou a z Otcovského domu se vzdaluje stále víc.

Jak vystihl tuto skutečnost apoštol Pavel? Řím 8,7,8

Dobré předsevzetí, chtění a ukázněná výchova mohou sice dovést člověka k lepšímu chování, ale nepřivedou ho k té hluboké změně, o které mluví Písmo.

2. Potřeba znovuzrození

Jak poukázal Pán Ježíš na význam změny života? Jan 3,3

Kterým jiným výrazem označil Pán Ježíš znovuzrození? Mat 18,3

Nutná změna, o které Pán Ježíš hovořil, se tedy jmenuje znovuzrození či obrácení. Oba tyto výrazy naznačují tutéž skutečnost, bez které, podle slov Pána Ježíše, „nemůžeme vidět království Boží“. Jestli se člověk znovuzrodí, nemůže se libit Bohu, nemůže uznat jeho zákon, který je duchovní a požaduje duchovní bohoslužbu. Má-li v životě člověka být hybnou silou láska Kristova, má-li v člověku vládnout jenom Bůh, pak v něm musí nastat změna. Má-li člověk žít z víry a poznat v Kristu svého Spasitele, pak se musí stát novou bytostí.

Kterým symbolem ve Starém zákonu naznačil Pán možnost změny hříšníka v člověka spravedlivého? Ezech 36, 25.26

Když Pán Ježíš mluví o novém srdci, myslí tím novou mysl, život, celou bytost. Kdo má změněné srdce, přestal milovat hříšný svět a upnul se na Krista.

Co je znamením nového srdce? Změněný život. Je to stále odumírání vlastnímu sobectví a pýše.

3. Narození z Ducha

Co ještě objasnil Pán Ježíš Nikodémovi? Jan 3,5.6

Když se Nikodém divil, jak se starý člověk může po druhé narodit, Spasitel mu znovu potvrdil tutéž pravdu. Kristova zmínka o vodě jako o křtu a obnově srdce duchem Božím Nikodémovi připomněla poselství Jana Křtitele o nutnosti pokání, protože se přiblížilo království nebeské. Uvědomoval si, že lid všeobecně potřebuje duchovní obrodu, ale uniklo mu, že on, přední muž v Izraeli, ji potřebuje rovněž.

Jaký význam má proměna srdce jednotlivce pro celek Božího království? Řím 14,17b

Jestli se člověk jako jednotlivec nenarodí znovu, nevede do Boží spravedlnosti, kde všechno staré pominulo a všechno je nové, nedokázal by se ani těšit z „radosti v Duchu svatém“. Ve společenství Božího království je nutná změna, obrácení a znovuzrození každého účastníka.

Právě tak, jako je nutné „svatební roucho“ na královské hostině z Kristova podobenství.

4. Jak se to uskuteční?

Kterým podobenstvím naznačil Pán Ježíš Nikodémovi tajemství znovuzrození? Jan 3,8

Svým vlivem na lidské srdce podobá se Duch Boží větru, který je sice neviditelný, ale jeho účinky vidíme a cítíme. Moc, kterou nevidí lidské oko, začíná v člověku nový život, tvoří novou bytost k obrazu Božímu. I když působí tiše a nepozorovaně, jeho účinky jsou zjevné. Život člověka dosvědčuje, že Duch Boží změnil jeho srdce. Náš život dokazuje, zda v nás přebývá Boží milost. Změna se projeví v charakteru, ve zvyklostech a v chování.

Jak vystihuje apoštol Pavel proces znovuzrození člověka? Řím 6,6; Kol 2,13

Kterými jinými výrazy naznačuje Písmo skryté působení některých činitelů při uskutečňování znovuzrození? 1 Jan 3,9; Jan 3,8; Ef 2,5; 1 Petr 1,23

5. „Jak se to může stát?“

Jakou odpověď dal Pán Ježíš Nikodémovi na jeho další otázku? Jan 3,14,15

Tajemstvím nového života je sám Ježíš Kristus — Kristus ukřižovaný. Právě obrácení má jeden základ. Je výsledkem víry v to, co pro nás Kristus učinil, a ne spoléhání na to, co jsme učinili my. Třebaže se hříšník nemůže spasit sám, přece musí udělat něco, má-li být spasen. Kristus říká: „Kdo ke mně přijde, toho od sebe neodpudím“ (Jan 6,37). Tak tedy musíme přijít k němu. Když děláme pokání ze svých hříchů, musíme věřit, že nás přijímá a odpouští nám. Víra je nástroj, kterým se člověk chápe Boží milosti a slitování.

Jakou zvláštní změnu zaslíbil Pán těm, kteří v něho věří? Jan 7,38.39

Víra v možnost změny ztraceného člověka v „nové stvoření“ byla, je a bude požadavkem všech, kteří skrze Krista přistupují k Bohu. I když se Boží nadpřirozený zásah vymyká našim zkušenostem, přesto smíme věřit, že znovuzrozený člověk je skutečností nového stvoření Božího už teď a že ho Pán činí účastníkem Božské přirozenosti se závadkem věčného života.

6. K obrazu Božímu

Jakou změnu působí dodnes v lidských srdcích oslavený Kristus skrze svého Ducha podle slov apoštola Pavla? 2 Kor 3,18

Setkáváme se zde s tajemstvím božského spásného působení, které je na člověku zcela nezávislé. U znovuzrození jde o změnu v takových hloubkách, na které sami nestačíme. Kdykoli se Duch svatý zmocňuje srdce člověka, vytváří v něm novou bytost k obrazu Božímu.

Jaký příklad proměňující moci prožil apoštol Pavel? Skut 9,1—6

Celý život apoštola Pavla je svědectvím zázračné změny, kterou v něm způsobila moc Boží v Kristu skrze Ducha svatého. Apoštol mluví o této zkušenosti jako o nevystižitelném tajemství Božího zásahu.

Všechno, o čem jsme v minulých úvahách mluvili, i znovuzrození, je darem Božím. Jde o to, abychom tímto darem nepohrdli. Nemusíme ho sice umět vysvětlit, ale musíme ho prožít. Musíme být zasaženi očišťujícím činem Božím, který změní náš vztah k Bohu i k našim bližním. Znovuzrození je obrazný výraz pro nový začátek. Prosme tedy Pána o tento nový začátek na cestě za ním: „Obrať mne, abych obrácen byl, ty jsi zajisté, Hospodine, Bůh můj“ (Jer 31,18).

Vzrůst v Kristu

Zákl. verš: Kol 2,6

Jestli neodporujeme Boží lásce, která nás vyvádí ze tmy, vede ku pokání a odpuštění hříchů, která v nás probouzí nový život, pak smíme mluvit o novém začátku. Člověk stojí před Bohem jako jeho „nové stvoření v Kristu“, zbavený hříchů a viny. V údivu si uvědomuje Boží spásnou moc. Ovládne-li Duch svatý srdce člověka, nastává v jeho životě změna. Člověk se zřiká hříšných myšlenek a nešlechetných skutků. Místo toho prýští v srdci láska, radost a pokoj a ústa oplývají tím, čím je srdce naplněno.

Tajemství znovuzrození přesahuje lidské chápání. Kdo však přechází ze smrti do života, uvědomuje si tuto nebeskou skutečnost jako začátek díla Božího, které pokračuje do života věčného. Pán Bůh, který se postaral, abychom byli novým stvořením, nás nechce nechat jen na začátku života, ve věku nedospělosti. Chce, abychom rostli a přinášeli ovoce spravedlnosti.

1. „Jako znovuzrozené děti“

Co se stalo se starým stvořením? 2 Kor 5,17

Vírou chápeme, že znovuzrozením či obrácením začíná nový život. To není formální změna starého života. Podle Písma nás zachrání Kristův život, a ne nějaká úprava nebo vylepšování starých zvyklostí. Nejde tedy o to, do jaké míry se dokážeme polepšit a stát se spravedlivými lidmi. Musí nás proniknout nový život, a to život Kristův.

Které přirovnání nám připomíná důležitost růstu po zkušenosti znovuzrození? 1 Petr 2,2; Ef 4,15

Co je cílem znovuzrozeného člověka podle slov apoštola? Řím 8,10

Cíl znovuzrozeného člověka je mimo něj, je v Kristu a v tom, k čemu Kristus ukazuje. Ve znovuzrozeném životě jde především o slávu a čest Boží, o skutky spravedlnosti konané v moci Ducha svatého na základě víry, že všechno dokážeme v Kristu, který nás posiluje.

2. Duchovní vzrůst

K čemu přirovnává prorok Izaiáš pravé věřící? Iz 61,3
Darem svého Syna obklopil celý svět právě tak ovzduším milosti, jako vzdušný obal obklopuje zemi. Všichni, kteří se rozhodnou přijmout toto životodárné ovzduší, pořostou a dosáhnou plnosti postavy v Kristu Ježíši.

Z kterých jiných výroků Pisma porozumíme, že učení o duchovním vzrůstu je Boží záměr s jeho dětmi? Mar 4,28; Oz 14,5.7; Luk 12,27

Rostliny a květiny nerostou z vlastní péče o sebe. Ani my nedokážeme svým úsilím podnitit duchovní vzrůst. Rostlina i dítě přijímají všechno potřebné k životu — vzduch, slunce, stravu — z okolí. Čím jsou tyto dary rostlinám, tím je Kristus lidem, kteří mu důvěřují.

3. Potřebný pokrm

Jaké napomenutí nám dává apoštol ohledně duchovního vzrůstu? 2 Petr 3,18

K duchovnímu vzrůstu patří duchovní pokrm — slovo Boží. Zkoumání Písma pod vedením Ducha svatého otevírá zrak, posilňuje rozum a utvrzuje víru. Písmo svědčí o Ježíši Kristu. Apoštol Petr radí, abychom se snažili růst v milosti a poznání našeho Pána. Vzrůst je totiž svědectví, že počáteční milost a počáteční poznání přivedou věřícího člověka ke slavnému cíli — k věčnosti.

Za koho se označil Pán Ježíš a jakou radu dal svým posluchačům? Jan 6,33—35.51

V Písmu smíme poznat Ježíše Krista jako „Boží chléb“, který sestupuje z nebe a dává život světu. Smyslem zvěstí Písma je zjevit nám Ježíše Krista tak, aby se stal alfa i omegou našeho života, naším zachráncem pro časnost i věčnost, naším Spasitelem.

Co je náplní i smyslem věčného života? Jan 17,3

4. Společenství s nebeským Otcem

Nic tak neposilňuje duchovní vzrůst a vnitřní život věřícího, jako každodenní společenství s Bohem. Chceme-li být trvale spojeni s naším nebeským Otcem, musíme k němu přistupovat se smělou důvěrou, že o nás ví, že nás slyší, že má pro nás čas. Věřící srdce se otevírá Bohu jako svému příteli.

Co nám radil Pán Ježíš, abychom mohli duchovně růst? Mat 7,7

V tomto úzkém obecnství s nebeským Otcem byli i sám Pán Ježíš za svého pozemského života. Také učedníky vedl k tomu, aby své potřeby předkládali Bohu a přicházeli k němu se všemi starostmi.

Jaká modlitba má příslib vyslyšení? Řím 12,12

Proto přistupujme k němu ve víře a předkládejme mu všechno, co nám leží na srdci. Budme na modlitbě vytrvalí. Vytrvalá modlitba je stálým obecnstvím s Bohem, ve kterém člověk čerpá novou sílu pro boj s pokušením. Upřímné společenství s Bohem můžeme udržovat vždy a všude. A v čistém ovzduší nebes můžeme žít za všech okolností.

5. Zůstaňte ve mně

Co radí nebeský Vinař všem, kteří v něho věří? Jan 15,4.5

Budeme-li svůj život čerpat z Krista, nebudeme bez ovoce. Budeme jako strom při tokutých vodách. Naš vzrůst v milosti, naše radost i užitečnost — to všechno závisí

na našem spojení s Kristem. V milosti porosteme, bude-
me-li s ním spojení každého dne a zůstaneme-li v něm.
Kristus musí být s námi na každém kroku.

Jakou významnou radu nám dává Pán skrze proroka?
Iz 30,15

Odpočinek nenajdeme v nečinnosti, protože v Spasite-
lově pozvání příslib odpočinku souvisí s výzvou k práci:
„Vezměte na sebe mé jho... a najdete odpočnutí.“ Srd-
ce, které nejplněji spočívá v Kristu, bude pro něho prac-
covat nejopravdověji.

6. Jak zůstat v Kristu?

Jakou radu dává apoštol na otázku naší bezradnosti?
Kol 2,6

Ptáte se: „Jak mám zůstat v Kristu?“ Tak, jak jste
jej na počátku přijali. Odevzdali jste se Bohu, abyste mu
plně patřili, abyste mu sloužili a Krista jste přijali jako
svého Spasitele. Nic jste nemohli udělat pro odpuštění
vlastních hříchů, ani si změnit srdce. Ale tím, že jste se
odevdali Bohu, věříte, že On to všechno učinil pro vás
kvůli Kristu. Vírou jste se stali Kristovým vlastnictvím
a vírou máte v něm růst tím, že budete dávat a přijí-
mat. Dávat máte všechno — své srdce, svou vůli i služ-
bu. Musíte všechno přijímat — Krista, plnost požehnání
— aby vám zůstal v srdci, byl vaší silou, spravedlností,
trvalým pomocníkem, aby vás uschoptil poslouchat.

Která starozákonní slova jsou zde zvlášť směrodatná?
Abakuk 2,4

Posvěťte se Bohu hned ráno; ať je to váš první čin.
Modlete se: „Vezmi mne, Pane, plně za svého. Kladu ti
všechny své plány k nohám. Použij mne dnes ve své
službě. Zůstaň se mnou a ať všechno konám v tobě.“ Kaž-
dého jitra se posvěťte Bohu pro celý den. Odevzdejte mu
své plány, aby se uskutečnily podle Boží vůle. Jen tak
dokážete denně odevzdávat svůj život do Božích rukou
a tak se bude váš život stále více podobat životu Kris-
tovu.

Ovoce spravedlnosti

Zákl. verš: Jan 15,8 .

Ti, kteří jsou novým stvořením v Kristu Ježíši, budou přinášet ovoce Ducha — „lásku, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrotu, věrnost, krotkost, středmost“ (Gal 5,22.23). Nebudou už podléhat starým náruživostem, ale vírou v Syna Božího půjdou v jeho šlépějích, budou zrcadlit jeho charakter a očišťovat se podle vzoru svého Mistra. To, co dříve nenáviděli, teď milují, a to, co kdysi milovali, teď nenávidí. Člověk pyšný a sebevědomý se stává tichým a pokorným v srdci. Z opilce se stává člověk střídmy a ze zhýralce člověk čistý. Křesťané už nebudou vyhledávat „vnější ozdobu“, ale jejich cílem bude to, co je skryto v srdci a co je nepomijitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné.“

1. Láska

Jaké napomenutí dává apoštol Jan těm, kteří jsou „z Boha“? 1 Jan 4,7—12

Když přicházíme ke Kristu jako bloudící a hříšné bytosti, stáváme se účastníky jako odpouštějící milosti a v našem srdci vyklíčí láska. Každé břemeno bude pro nás lehké, protože Kristovo jho je lehké. Povinnost se stává radostí a obětí potěšením. Cesta, která se dříve zdála být zahalena tmou, je v paprscích Slunce spravedlnosti jasnou.

Kterými vzletnými slovy popsal apoštol Pavel jedinečnost lásky? 1 Kor 13,4—8.13

Pravá láska je z Boha. Nemůže vzniknout v neposvěceném srdci. Nachází se jenom v srdci, ve kterém vládne Kristus. „My milujeme jej, protože on dřív miloval nás.“

V srdci obnoveném milostí Boží je láska hybnou zásadou. Utváří charakter, ovládá vášně, tlumí nepřátelství a zušlechťuje city. Taková láska pěstovaná v srdci zpřijemňuje život a všude kolem sebe šíří zušlechťující vliv.

Jaké svědectví o Boží lásce v srdci věřících vydal apoštol Pavel? Řím 5,5

2. Radost a pokoj

Je-li srdce obnoveno Duchem svatým skrze víru v Krista, vládne-li v životě člověka Kristus, pak smíme očekávat, že mezi ovoce spravedlnosti bude zařazena i radost a pokoj. V dnešním světě je těchto vlastností opravdu málo.

Jak nazval apoštol Pavel věřící ve Filipis a k čemu je vyzval? Fil 4,1.4.17

Která slova Pána Ježíše mají potěšovat stále jeho následovníky? Jan 14,27; 15,11

Štěstí, vyhledávané ze sobeckých pohnutek a vyhýbající se povinností, je nezdravé a nestálé. Rychle uniká, a člověk je zarmoucen. V Boží službě nalzáme radost a uspokojení. Křesťan není opuštěný a ponechán marnému zklamání. Když nemáme radost v tomto životě, těšíme se naději na život věčný. Křesťané se však mohou těšit už zde ze společenství s Kristem. Mají světlo jeho lásky a stálou útěchu jeho přítomnosti.

Co je zaslíbeno těm, kteří mají pokoj nejen v srdci, ale kteří ho pomáhají šířit? Mat 5,9

Pokoj věřících nezávisí na vnějších okolnostech. Kdyby jejich pokoj závisel na okolnostech, pak by byli obětí stálého nepokoje. Pokoj křesťana se zakládá na jeho spojení s Bohem.

3. Tichost

Kralický překlad tichost či dlouhočekání je v moderní češtině přeložen výrazy trpělivost, shovívavost.

U koho se učíme trpělivosti a shovívavosti? 2 Petr 3,15

Náš Pán nevyžaduje od svých následovníků to, co by jim dříve nebyl dal v darech svého Ducha. Nebýváme příliš shovívaví a trpěliví k chybám a nedostatkům svých bližních. Sami obvykle zapomináme, že žijeme jen z Boží milosrdné shovívavosti a stálého odpuštění.

V jakém rozsahu má působit naše trpělivost? 1 Tes 5,14

Bůh, kterému sloužíme, je trpělivý. Duch svatý žádá lidi, aby přijali dar života. Za trpělivost nebo shovívavost můžeme označit neúnavnou lásku, která se projevuje v křesťanském vztahu vůči jiným. I zde platí slova „Blahosla-venější je dáti nežli bráti.“

4. Dobrotivost a dobrota

Výraz dobrotivost překládáme dnes spíše slovem laskavost, něžnost. Dobrota, dobrotivost, něžnost, přívětivost a laskavost — to všechno jsou druhy plodů, které rostou z podnětu Ducha svatého na duchovním stromu věřícího člověka. Tyto plody by nesplnily své poslání, kdyby zůstaly jen u majitele a nesloužily také ostatním lidem.

V čem nás předchází Boží dobrota? Luk 6,35

Pravá dobrotivost má před Bohem význam pravé velikosti. O ceně člověka rozhoduje stav jeho mravních zálib. Člověk může mít majetek i vzdělání, a přece může být bezcenný, protože na oltáři jeho srdce nehoří oheň dobrotivosti.

K čemu nás proto nabádá apoštol Pavel? Ef 4,32

Nabádání k dobrotě a dobrotivosti nebude nikdy dost. Mnohé z ovoce naší lásky nedosahuje totiž té pravé nebeské chuti, protože příliš často jde o nedozrálé ovoce. Schází nám mnoho, abychom milovali Boha celým srdcem, aby se laskavost a Boží dobrota stala přirozeností pro náš každodenní život.

5. Věrnost

Kdo jedinež zůstává neochvějně věrný, i kdyby se mu zpronevěřil celý svět? 2 Tim 2,13

Boží věrnost je zdrojem našeho tělesného i duchovního života. Díky Boží věrnosti má člověk stále naději. Jenom z plamene Boží stálé věrnosti roznítí se v nás plamen věrnosti a rozhoří tak, že zůstaneme Bohu věrní přes všechny překážky.

K čemu nás vyzývá Pán Ježíš? Zjev 2,10

Co řekne Pán všem svým věrným služebníkům po skončeném boji? Mat 25,21

Největší potřebou světa jsou lidé, které není možno podplatit, kteří jsou věrní a čestní, lidé, kteří se nebojí nazvat hřích pravým jménem, lidé, kteří jsou věrní v konání svých povinností tak, jako je věrná magnetická střelka severnímu pólu.

6. Krotkost, středmost

Tyto poslední dva výrazy překládáme do nové češtiny spíše výrazem tichost a sebeovládání.

Kdo podle Písma byl nejtíšším člověkem? 4 Moj 12,3

Mojžíš byl pokorný muž, Bůh ho nazval nejtíšším člověkem na zemi. Byl velkorysý, šlechetný a vyrovnaný. Uměl úspěšně napomínat své spolubližní, protože jeho život byl živým příkladem toho, čím se člověk může stát a co může docílit s pomocí Boží.

Ze kterého příkladu se učíme, když chceme získat duševní pokoj a odpočinek? Mat 11,29

Co je zaslíbeno tichým následovníkům Beránka Božího? Mat 5,5

Tichost je postoj srdce a celého života. Přípravuje cestu k posvěcení. Takové srdce má velkou cenu před Pánem. Tichost je ctnost, o které se pisatelé Nového zákona zmiňují jako o jedné z hlavních ctností křesťanského života. Tichým je zaslíbena nová země.

Které poslední ovoce Ducha jmenuje apoštol Pavel v Gal 5,22?

Sebeovládání je v určitém smyslu dovršením stavby charakteru. Když je sebeovládání člověka usměřováno Duchem svatým, pak člověk získává duchovní podobu Kristovu.

12. úkol — dne 20. června 1981

Povolání k dokonalosti

Zákl. verš: Mat 5,48

Dalo by se předejít mnohému nedorozumění ohledně křesťanské dokonalosti, kdybychom si uvědomili, že o to, co Bůh od nás žádá, se také sám postará. Nepochybujeme, že dokonalost je požadavek pro vstup do nebe, protože to učí Ježíš i apoštolové. Jak a kdy má být tato dokonalost dosažena, to mate mnohého upřímně věřícího člověka.

Dokonalost byla normou pro Abraháma a Izraelity. Ježíš o ní mluvil ve svém kázání na hoře a vyžaduje ji od každého svého následovníka. Problém je, že všichni jsme hříšní a nemáme vlastní spravedlnosti, kterou bychom splnili Boží požadavky.

Posvěcení není výsledkem okamžiku, ale celého života. Nezískáme je přílivem šťastných pocitů, protože je výsledkem stálého umírání a ustavičného života pro Krista. Občasné slabé úsilí nemůže přivodit změnu charakteru. Zvíťzíme jen vytrvalým úsilím, přísnou kázní a tvrdým bojem. Dnes ještě nevíme, jaký úporný boj nás čeká zítra. Pokud vládne satan, musíme přemáhat vlastní já a vítězit nad hříchem. Pokud žijeme, nemůžeme říci: „Už jsem všechno dosáhl.“ Posvěcení je výsledkem celoživotní poslušnosti.

1. Slovo „dokonalost“ v Písmu

Ve Starém zákonu hebrejský výraz „tam“ znamená úplnost, celost a upřímnost, vždy však jenom v relativním smyslu, pokud jde o člověka. Člověk s „dokonalým srdcem“ byl člověk, který svůj život úplně odevzdal Bohu.

Které starozákonné příklady „dokonalých“ lidí uvádí Písmo? 1 Moj 6,9 (porovnej 1 Moj 9,21); Job 1,18 (porovnej Job 40,2–5; 42,2–6); 1 Moj 17,1 (porovnej 1 Moj 20,2–5).

V těchto případech se mluví o Noemovi, Jobovi a Abrahámovi jako o „dokonalých“ lidech, a přece i jejich život byl všelijak porušen. Žili v upřímném vztahu k Bohu a vyznáním svých hříchů byli ospravedlněni, posvěceni a před Bohem dokonalí.

Které texty Písma nám pomáhají chápat novozákonné význam slova „dokonalost“? 1 Kor 2,6; 14,20; Ef 4,13.14; Fil 3,15; Žid 5,14

V Novém zákonu „dokonalost“ spočívá hlavně ve zralosti na rozdíl od nezralosti, v dospělosti na rozdíl od dětského a mladého věku. Dospělý člověk je ten, který dosáhl normální postavy a sílu a duševní rozvoj. Pavel mluví o sobě a svých spoluvěřících jako už o dokonalých, ale takřka jedním dechem naznačuje, že v jistém smyslu dokonalost zůstává cílem, kterého je nutno ještě dosáhnout.

Podmínky věčného života v době novozákonné jsou tytéž, jaké byly v ráji: dokonalá spravedlnost, soulad s Bohem a zásadmi jeho zákona. V každém přikázání a Božím napomenutí je jisté zaslíbení. Bůh se postaral o to, abychom mu mohli být podobní a chce to umožnit všem, kteří se neřídí vlastní převrácenou vůlí a neodporují jeho milosti.

2. Dokonalost znovuzrozených

Jakou skutečnost připomíná apoštol Pavel těm, kteří okusili milost odpuštění? Řím 4,8

Když se Kristu odevzdáte a přijmete ho jako svého osobního Spasitele, pak ať už byl váš život v minulosti jakýkoli, pro jeho zásluhy jste počítáni za spravedlivé. Kristův charakter stojí místo vašeho charakteru a u Boha jste přijati, jako byste nebyli nikdy zhřešili.

Na které Boží zaslíbení se smí znovuzrozený člověk spolehnout? Jer 31,34

Nesmíme se spolehnout na to, co může vykonat člověk, ale na to, co pro nás může vykonat Bůh skrze Krista. Jestli se úplně odevzdáme Bohu a zcela mu věříme, pak nás krev Ježíše Krista očisťuje od všech hříchů. Svědomí nás neodsuzuje a skrze víru v Kristovu krev mohou být všichni dokonalí. Díky Bohu, že nejde o věc nemožnou. Můžeme se dožadovat posvěcení. Smíme se těšit z Boží lásky. Nemusíme se trápit nad tím, co si Bůh o nás myslí, protože jde o to, co si Bůh myslí o Kristu, našem obháji.

3. Přes překážky

Co je podle apoštola Pavla podstatně důležité, mají-li věřící dospět k cíli? Fil 3,12—14

Je krajně nebezpečné nedělat nic a tvrdit, že jsme už dokonalí. S Pavlem musíme říci: „Ne, že bych už byl dokonalý, ale snažím se.“ Jde o stálý pokrok, postup a obnovu v životě, jehož cílem je vyrovnaná povaha. V povaze věřícího mohou být nedostatky, ale když se snaží z celého srdce poslouchat Boha, pak Ježíš přijímá jeho úsilí a sám dokonává nedostatky svými vlastními zásluhami.

Jaký má být náš postoj k cíli dokonalosti? Žid 12,1.2

Ať nikdo neříká, že se nemůže zbavit chyb své povahy. Kdo přijde k takovému rozhodnutí, jistě ztratí věčný život. Záleží i na naší vůli. Kdo nechce zvítězit, nezvítězí. Pamatujme, že nikdy nedosáhneme vyšší cíl, než jaký jsme si sami vytkli.

4. Zdroje pomoci

Každý, kdo se posvětil Bohu, bude ustavičně přijímat novou tělesnou, duševní i duchovní sílu. Jsou mu k dispozici nevyčerpatelné zdroje nebes. Kristus takovému člověku dává svého Ducha. Duch svatý působí na srdce i mysl. Boží milost znásobuje schopnosti člověka. Kristovi spolupracovníci, kteří jsou se svým Mistrem takto spojeni, mohou ve své lidské slabosti vykonat velké věci.

Co udělal Bůh, abychom byli schopni získat dokonalost? 2 Tim 3,16.17; Žid 13,20.21

Když se člověk odvrátí od lidské nedokonalosti a hledí na Ježíše, získá jeho charakter. Duch Kristův působí na srdce člověka a přetvořuje ho k Božímu obrazu. Kdo vírou přijímá Boží slovo, získává přímo Boží povahu a život. Pakli Boží slovo naplňuje naše srdce, pak bude usměrňovat naše přání, zjemní smýšlení a probudí duchovní schopnosti.

Které zkušenosti obzvlášť pomáhají při vývoji křesťanské povahy? Žid 12,11; Jak 1,12

Všemohoucí moc Ducha svatého je ochranou pro každého upřímného člověka. Kristus nedopustí, aby se pod moc nepřítelů dostal ten, kdo v pokoře a víře očekává jeho ochranu. Spasitel stojí stále po boku svých dětí, které jsou ve zkouškách a v nebezpečí.

5. Míra dokonalosti

K jaké míře dokonalosti jsou povoláni věřící? Mat 5, 48

Kristovou mocí a jeho milostí je všem zaslíbena duchovní dokonalost. Tak jako je Bůh dokonalý ve své sféře, tak má být člověk dokonalý ve svém lidském určení. Příkaz o dokonalosti je vlastně zaslíbením. Plán vykoupení počítá s naším úplným vysvobozením z moci satana. Kristus zbavuje člověka hříchu. Přišel, aby mařil dílo ďáblůvo. Stará se o to, aby Duch svatý přispěl ku pomoci každé kající duši a uchránil ji před hříchem.

Jaký bude výsledek úsilí věřícího, který usiluje o utvrzení svého vyvolení? 2 Petr 1,10.11

Člověk má pracovat pod Božím vedením a používat každou schopnost, kterou mu Bůh dal. Kristova milost mu pomáhá vítězit. Být vítězem znamená víc, než si mnozí myslí. Máme se snažit bojovat, bdít a modlit se, abychom zákeřným nepřitelem nebyli přemoženi. Moc a milost k tomu potřebná přichází od Boha. Musíme v každé chvíli důvěřovat Bohu, který je s to nás zachránit, přijdeme-li k němu.

6. Dokonalá církev

Jaký ideál vytyčil své církvi Kristus? Ef 5,25–27

Jaká bude církev při Kristově příchodu? 1 Jan 3,2.3

Kristus oděje své věrné vlastní spravedlností, aby je mohl představit Otci jako slavnou církev nemající poskvrny. Jejich jména jsou v knize života. Čteme o nich: „Budou se procházet v bílém rouše, protože jsou toho hodni.“ Tam se splní Boží zaslíbení: „Odpustím jim jejich nepravosti a na jejich hříchy více nevzpomenu.“

13. úkol — dne 27. června 1981

Následujme jej

Zákl. verš: Luk 9,23

Po Kristově nanebevstoupení Petr připomněl věřícím: „K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.“

Nemáme napodobovat žádného člověka. Nikdo z lidí nám nemůže být vzorem. Může jím být jenom Ježíš Kris-

tus, dokonalý vzor spravedlností a svatosti. On je dokonavatelem naší víry. On je jediným spolehlivým vzorem pro člověka. Jeho život je mírou, kterou máme získat. Jeho charakter je naším vzorem. Odvráťme mysl od zmatků tohoto života a upněme ji k Ježíši, abychom mu byli podobní. Následování Krista má velký význam. Na něho můžeme hledět bezpečně, protože je vševědoucí. Toto obecenství s ním je velkým obohacením našeho přítomného života.

1. Stal se člověkem

Jak popisuje Jan tajemství vtělení? Jan 1,14

Ježíš, věčné Slovo, se stal člověkem. Přemýšlet o tom je nejvznešenějším posláním lidské mysli. Lidská přirozenost Syna Božího je nám všechno. O tom máme stále uvažovat. Kristus byl skutečným člověkem. Nepřijal lidskou přirozenost jen nějak zdánlivě, on ji přijal skutečně. A skutečně si ji přivlastnil.

Do jaké miry se podle apoštola Pavla stal Ježíš člověkem? Žid 2,14.16.17

Náš Spasitel na sebe vzal lidskou přirozenost se všemi jejími sklony. Kdyby však Kristus neměl lidskou přirozenost, nemohl by nám být příkladem. Byla to slavná skutečnost, že Kristus přišel bojovat jako člověk v zájmu člověka.

Co řekl Ježíš o své potřebě neustálé síly a milosti od Boha? Jan 5,19.30

Otec slíbil, že bude Synu blízko v každé situaci, kde je potřebná milost.

I když si Ježíš mohl zachovat přirozenost, kterou měl po celou věčnost, stal se tak závislým na Bohu, jako jsou závislí všichni ostatní lidé. Syn Boží byl podřízen vůli Otce a závislý na jeho moci. Kristus se tak dalece vzdal sám sebe, že nic neplánoval pro sebe. Svoje plány přijímal od Boha, které mu Otec dával na každý den. Měli bychom být na Bohu tak závislí, aby náš život byl pouhým projevem Boží vůle.

2. V pokušení zůstal bez hříchu

Ježíš otevřel dveře naděje všem lidem. Byl ve všem pokušen jako my. Proto, že úspěšně odolal pokušení v jakékoli podobě, dal člověku dokonalý příklad. Umožnil nám stát se účastníky božské přirozenosti a uniknout porušenosti, která je na světě v žádostech.

Jakou ozvěnu mělo pokušení v životě našeho Pána?
Jan 14,30

Byla Kristova pokušení jiná, než jsou naše? Žid 4,15
Nikdy dostatečně nezdůrazníme, že Ježíš nezhřešil ani myšlenkou ani činem. Písni všech věků bude, že Ježíš nikdy nepodlehł pokušení, která tísní padlého člověka.

Sestra Whiteová nám připomíná „Odkazují vás k velikému Vzoru. Čelil satanským pokušením a odolával jim tak skutečně, jako jim má odolávat každý člověk. V tomto smyslu se stal dokonalým vzorem člověka. Přijal lidskou přirozenost, aby poznal všechna pokušení člověka. Vzal na sebe slabosti a snášel trápení Adamových potomků. Všichni jeho následovníci mohou získat jeho lidskou dokonalost, budou-li podobně odevzdáni Bohu, jako byl on.

3. Životní nutnost modlitby

Čím se vyznačoval Kristův život? Mar 1,35

Modlitba měla v Ježíšově životě velký význam. Kdyby se tak nebyl modlil, nebyl by žil takovým životem. Naší jedinou jistotou je modlitba v skrytosti, modlitba při práci, modlitba na cestách, modlitba v noci, s touhou srdce usměrněnou k Bohu. Podobně chodil i Enoch s Bohem. Tím dostával náš nebeský Vzor sílu k cestě z Nazareta na Golgotu.

Která událost Ježíšova života zjevuje moc modlitby?
Luk 3,21.22

Kristova modlitba při této příležitosti je úžasným svědectvím toho, jak blízko může být nebe člověku, který

se modlí. V Kristu dosáhlo volání lidstva k Otci věčného slitování. Stálým společenstvím s Bohem přijímal život od Boha, aby ho mohl dát světu. Jeho zkušenost se má stát i naší zkušeností.

V které těžké chvíli svého života se náš Pán na modlitbě obrátil o pomoc k Bohu? Mat 26,39

Na jeho prosbu přišla odpověď. Nebyla to však taková pomoc, která by ho zbavila jeho nesmírného utrpení, ale dodala mu sílu, aby mohl vypít tento poslední kalich sebezapření v zájmu jiných. V celém Ježíšově životě byla modlitba obecně společenstvím s jeho nebeským Otcem a přijímáním nebeské síly.

4. Ježíšova víra

Víra je klíčem nejen k poznání Boha, ale i k plnění jeho vůle. Víra nám umožňuje stát se lidmi, jejichž život arcadlí život Ježíšův. Věřící lidé vidí v Ježíši Boží příklad toho, co z nich Bůh chce mít; nejen aby se mu líbili, ale aby už zde měli Kristovo požehnání, jako je radost a zdraví.

Která zkušenost byla Ježíši příležitostí, aby své učedníky poučil o pravé víře? Luk 8,24.25

Tak jako Ježíš vírou spočíval v laskavé péči svého Otce, tak smíme i my spočívat v péči svého Spasitele. Otázku: „Kde je vaše víra?“ klade Ježíš těm, kteří čekají na jeho druhý příchod. Kromě skupiny těch, kteří o přípravě jenom mluví, bude zde malá skupina těch, kteří pochopí otázku našeho Pána a budou mít jeho víru.

Jaký náznak máme, že Pán Ježíš při svých zázracích kromě víry nepoužil žádnou jinou moc? Jan 11,41–44

Na projev víry Otec odpověděl přílivem moci. Kristus vždy spolupracoval se svým Otcem. Vždy dbal na to, aby bylo zřejmé, že si nepočíná nezávisle. Každý jeho zázrak provázela víra a modlitba.

Co slíbil Spasitel svým následovníkům, budou-li věřit? Jan 14,12.13

Tak jako Boží Syn žil vírou ve svého Otce, tak i my máme žít vírou v Krista. Ježíš byl tak dokonale odevzdán do Boží vůle, že v jeho životě se projevoval jen Otec. Přesto, že byl pokoušen, zůstal bez poskvrny. I my máme vítězit jako zvítězil on.

5. Vzor lásky

Jaký příkaz a vzor dal Pán Ježíš svým následovníkům?
Jan 15,12—14

Náš Vzor není nějaký příklad, který nás sice nabádá, ale zůstává nedostižný. Ježíš od svých následovníků očekává, že světu názorně ukáží lásku. Kristus po ničem tak netouží, jako po takových následovnících, kteří budou světu představovat jeho charakter. Svět nic tak nepotřebuje, jako projev Spasitelovy lásky v lidech. Celé nebe očekává svědky, kteří by šířili radost a požehnání do lidských srdcí.

Jak prakticky znázornil Pán Ježíš zásadu lásky? Luk 10, 23—27

Rozdíl mezi pozemskou a kristovskou láskou spočívá v tom, že pozemská láska se projevuje vůči lidem, od kterých očekáváme opětování své lásky. Láska kristovská „nehledá své vlastní“ a miluje i ty, kteří si to vůbec nezaslouží. Tato láska jasně vynikala v poslání Ježíše Krista, který za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšníci.

Kterou základní zásadu lásky můžeme nazvat zlatým pravidlem? Mat 7,12

Řečeno jinak: tato zásada zlatého pravidla je Kristovým pravidlem života, kterým každý z nás na Božím soudu stojí nebo padá.

6. Mnoho ovoce

Jak Pán Ježíš spojil rozvoj charakteru s Boží slávou?
Jan 15,8

Oslavení Krista má být jediným cílem křesťanství prá-

vě tak, jako oslavení Otce bylo jediným cílem našeho Pána.

Jak přesně máme napodobovat tento Vzor člověka? Zj 3,21

Mějme stále na paměti, že Kristovo vítězství a poslušnost, jsou ovocem právě lidské bytosti. Kristova poslušnost Otci je poslušnost, která se požaduje od člověka.

Jaké vznešené poslání má každý upřímný křesťan? Jan 17,18

Co má činit, a nejen mluvit, každý následovník Krista? Luk 9,23

Jednou z nejtragičtějších zvráceností je představa mnohých křesťanů, že zjevovat Krista a jeho pravdu znamená jen mluvit o něm a opakovat jeho slova. Nezapomeňme, že náš Spasitel se musí projevovat skrze lidi. Tím, že Duch svatý vstěpuje do srdcí Kristových následovníků zásady jeho slova, rozvíjí v nich vlastnosti Boží. Z jeho následovníků má zářit světlo jeho slávy — jeho charakter. Dítky Boží mají světu ukazovat, co pro ně vykonala Boží milost.
